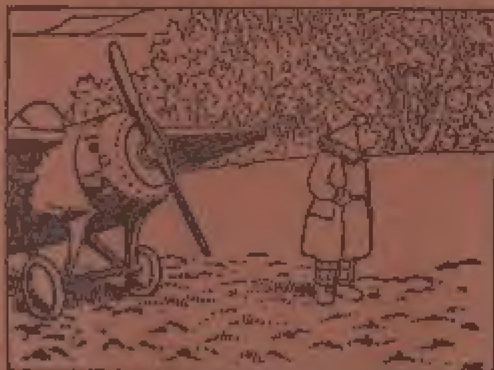
DE AVONTUREN VAN BRUINTJE BEER

ELFDE SERIE

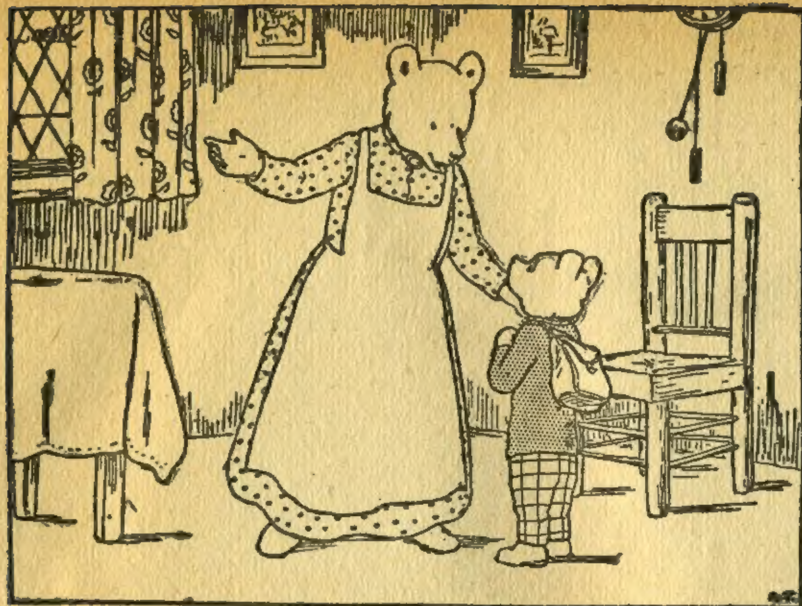
UITGAVE: ALGEMEEN HANDELSBLAD N.V., AMSTERDAM. TELEF. 30404

DE AVONTUREN VAN BRUINTJE BEER

1. BRUINTJE BEER'S VLIEGTOCHT.
2. BRUINTJE BEER MAAKT EEN UITSTAPJE NAAR DE BERGEN.
3. BRUINTJE BEER EN ZIJN LIEVELINGSAAP.

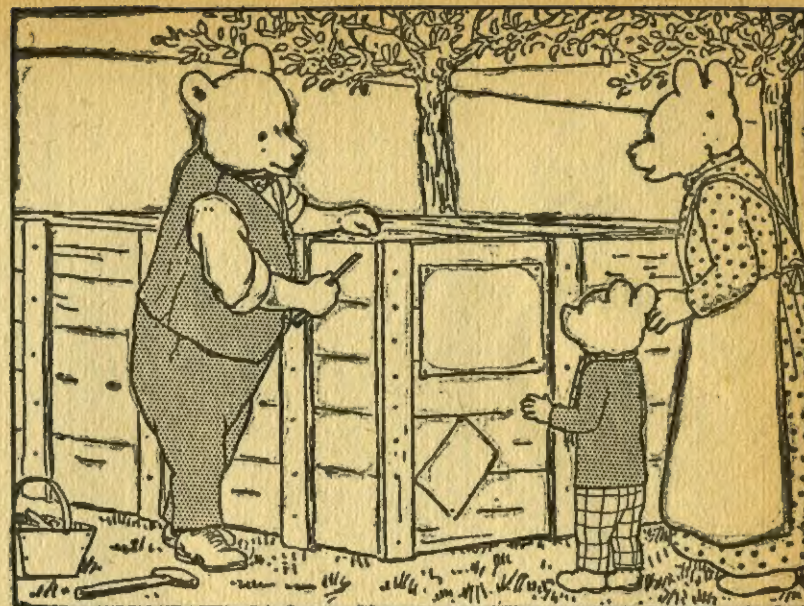
UITGAVE ALGEMEEN HANDELSBLAD N. V. AMSTERDAM.

BRUINTJE BEER'S VLIEGTOCHT

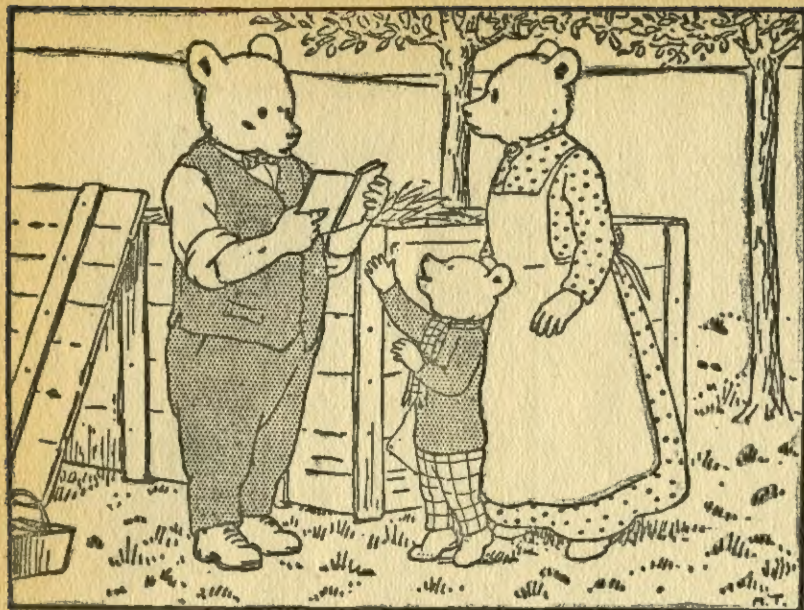
No. 1. — Op een dag komt Bruin wat laat uit school en zijn moeder, die al op hem wacht, zegt: „O jongen, er is een heel groot pak voor je gebracht! Het staat op het land, Bruin, want het was te groot voor onzen tuin. Vader loopt er al een uur omheen; hij kan maar niet bedenken, wat dat voor een groot ding kan zijn, dat ze je daar schenken."

„Fijn!" roept Bruintje opgewonden uit, „ik ben ook benieuwd wat het zal zijn! Ik pak het wel gauw uit."

No. 2. — Vlug loopt Bruintje naar het land, waar zijn vader staat bij een groote kist met een beitel in zijn hand. Met groote letters staat er op geschreven: „Wil deze kist aan Bruintje Beer geven. Het is een geschenk, dat een prins en een prinses hem sturen, omdat ze vermaak scheppen in zijn avonturen."

„Jongen, jongen," zegt Vader Beer, „wat hebben we daar nu weer?" Verbaasd staat vader Beer dan daar, maar Bruintje roept: „Als u dan zoo graag wilt weten wat er in zit, open de kist dan maar!" En moeder Beer zegt: „Heb je nu toch ooit van je leven! Wie zou er nu aan denken zoo'n kleinen beer zoo iets groots te geven."

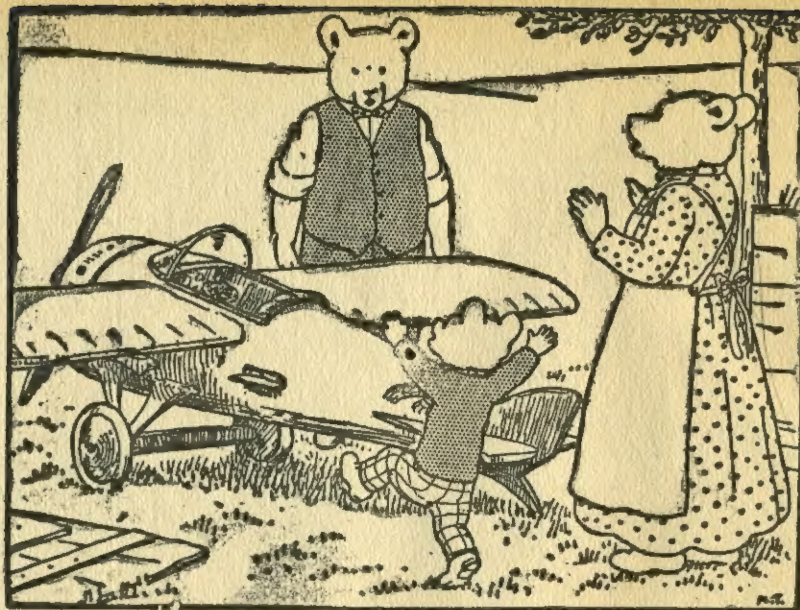

No. 3. — Het deksel kraakt, wanneer vader Beer dat met den beitel openmaakt. Toen hij er nog een harden duw tegen gaf, vloog het er eindelijk af.

„Neen maar, heb je nu toch ooit zoo iets beleefd!" roept vader Beer, „heb je nu toch ooit zooiets gezien! Het is een vliegmachien! Dat men zóó iets aan zoo'n kleinen hummel geeft!"

Bovenop ligt een boekje en daarin staat kort en goed, hoe men met zoo'n vliegmachine omgaan moet. Het is een veiligheidsvliegmachien en Bruintje roept ongeduldig: „Toe, vader, laat me het boekje ook eens zien."

„Vader," roept Bruintje dan weer, „nu ga ik vliegen hoog in de lucht!"

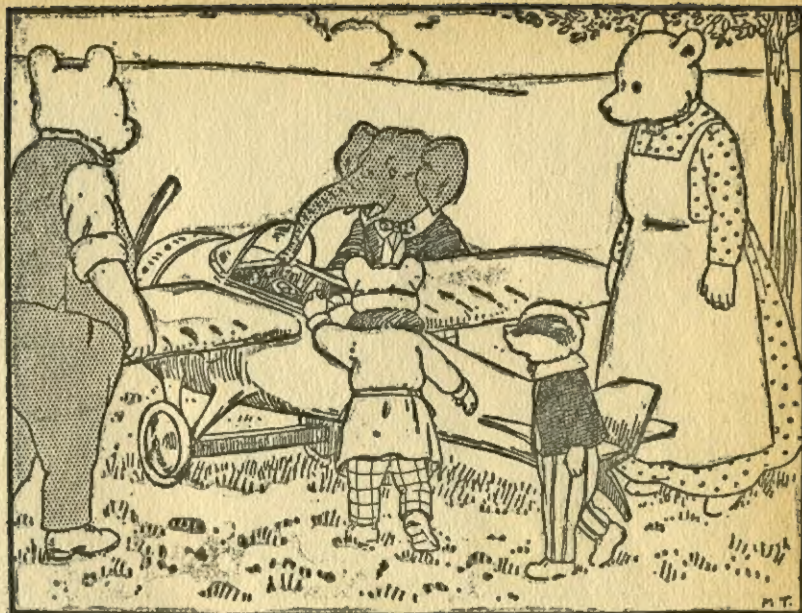
No. 4. — Heel gauw pakt vader de vliegmachine uit en na een paar minuten staat het ding op het land. Bruintje danst er om heen en bekijkt het vliegmachientje van allen kant. „Hoera!" schreeuwt hij, „nu word ik vliegenier! Nu vlieg ik zoo hoog, zoo hoog wel als een gier!" Hij springt van blijdschap van het eene op het andere been en roept: „Ik vlieg nu lekker naar alle landen heen."

Maar moeder Beer is bang. Ze schijnt het al te voorzien, dat ze weer in angst zal zitten door die kleine vliegmachien.

No. 5. — In een kleinen zak, die in de vliegmachine ligt, zit een vliegerspak, dat Bruintje aantrekt met een blij gezicht en dat hem precies past. Heel handig maakt hij de riempjes van de leeren kap dan vast. Een bril is er ook bij, niets is vergeten; de jas is van prachtig leer, gevoerd met bont. „Het is een mirakel," zei Vader Beer, toen Bruintje daar aangekleed voor hem stond.

„O, Moeder," zegt Bruintje, „kijk me toch niet zoo angstig aan. Ik ga heusch niet voor altijd bij u vandaan. U zult nu eens wat zien! Uw zoon als een echte vlieger in een veiligheidsvliegmachien!"

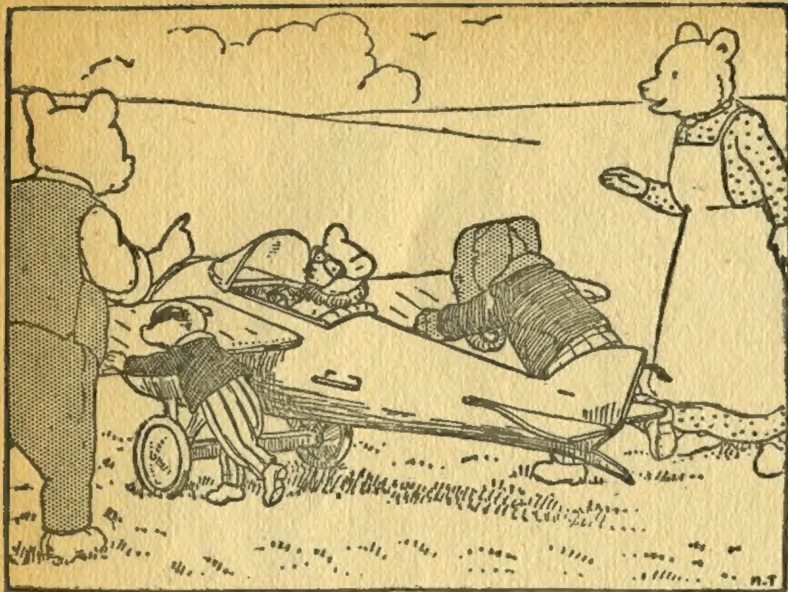
No. 6. — Wim en Fred, die Bruintje wilden komen halen, om met hem te gaan spelen, weten niet wat ze zien: Bruintje bij die prachtige vliegmachien!

Fred zegt: „Wat fijn! Nu behoef je je nooit meer te vervelen. Maar kan je al vliegen, Bruintje, of moet je het nog leeren?"

„Er is een handleiding bij," zegt Bruintje, „ik zal het dus probeeren."

Wim zegt: „Wat is het een prachtstuk, Bruin; jij hebt toch altijd maar geluk. Nu ga je er zeker weer vandoor, en reis je nu nooit meer met een spoor?"

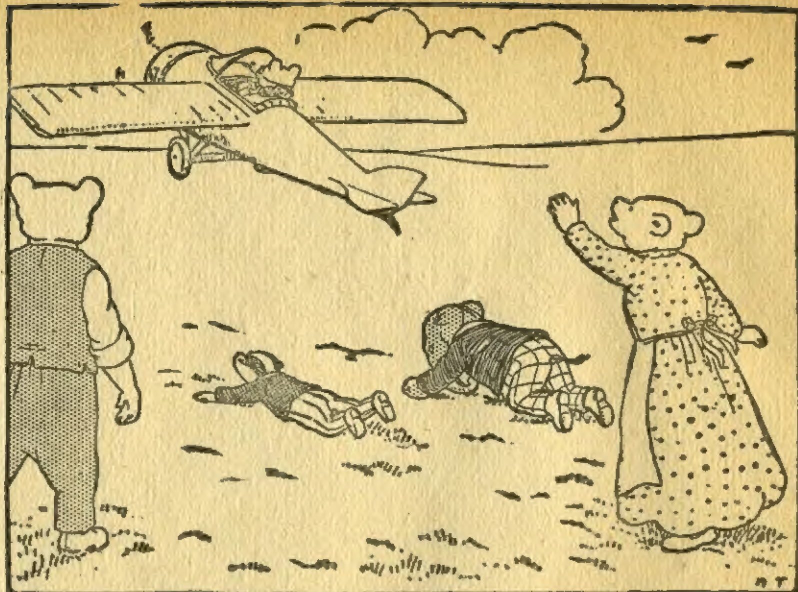
„Natuurlijk niet," zegt Fred, „waar heeft hij anders een vliegmachine voor."

No. 7. — Vader Beer legt Bruintje uit, hoe hij de machine moet besturen: hoe hij moet vertrekken, hoe hij moet dalen en hoe hij moet stijgen. „Als je alles precies doet wat ik zeg, zal je zeker geen ongeluk krijgen."

Bruintje begrijpt het vlug; hij heeft geweldig veel praats en hij vindt zich zelf bijzonder gewichtig. Dan gaat hij zitten op zijn plaats, duwt aan het handvat, draait aan een knop, maar...... er is geen beweging in te krijgen! Vader schudt zijn wijzen kop en moeder Beer is al blij. „Ik geloof het is maar een stuk speelgoed; vliegen kan dat ding natuurlijk niet."

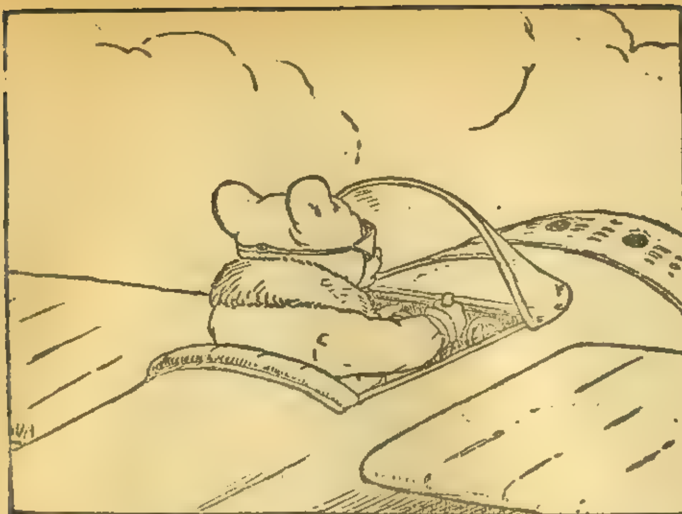
Maar ze geven het niet op! Daar roept Freddie Snuit: „Duwen, jongens! Dan krijgen we het ding wel vooruit!" Werkelijk, daar slaat de motor aan en meteen is het vliegmachientje omhoog gegaan.

No. 8. — Als de motor opeens aanslaat en het vliegmachientje onverwachts de lucht in gaat, vallen Fred en Wim door den schok op den grond.

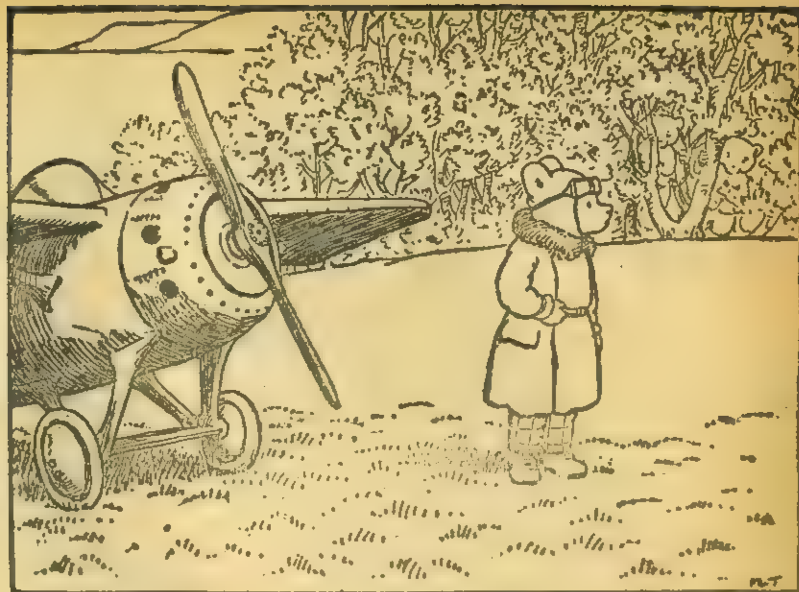
Moeder Beer roept angstig: „Bruintje, niet ver weg gaan! Eenmaal maar het veld in het rond!"

Maar Bruintje hoort het niet, want de motor maakt zoo'n lawaai. Hij vindt alles zoo mooi, wat hij ziet, en telkens maakt hij een zwaai, vliegt naar rechts en dan naar links, verder en verder van huis. Wat gaat dat geweldig vlug! Maar hij maakt zich niet ongerust, want hij denkt: „Als ik er genoeg van heb, vlieg ik weer terug."

No. 9. — Verder en hooger vliegt hij voort, tot hij alleen maar wolken ziet om zich heen. Opeens denkt hij: „Nu ben ik hier geheel alleen. Wat ben ik hoog gestegen! Het is wel prachtig zoo'n vlucht, maar naar welken kant uit is nu mijn huis gelegen?"

Hij is de richting kwijt, hij heeft ook geen benul van den tijd en hij denkt: „Ik zal maar eens gaan dalen," maar als hij uit de wolken naar beneden schiet, schrikt hij als hij daar onder zich de blauwe zee opeens ziet! „O hemeltje, dalen kan ik hier niet," zucht Bruintje Beer, „dan maar stijgen weer. Ik zal vliegen tot ik land zie opdagen. Dan daal ik en zal ik iemand den weg wel vragen."

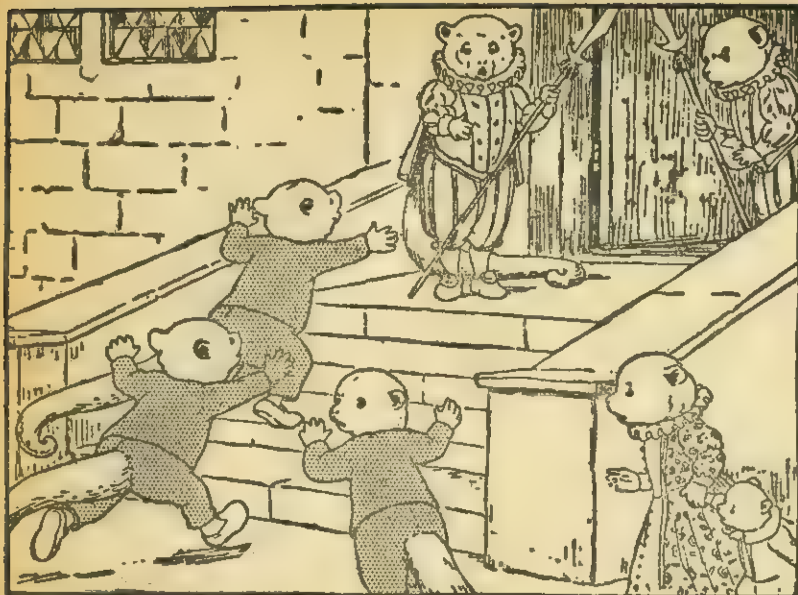

No. 10. — Hoe lang hij vliegt en hoe ver weet hij waarlijk niet, maar het lijkt hem uren eer hij land beneden zich ziet.

Vlug daalt Bruintje Beer en met een paar sprongetjes komt het vliegmachientje veilig op den grond daar neer.

Bruintje zet den motor af, zooals Vader hem dat heeft geleerd. Hij stapt uit en terwijl hij zich naar alle kanten keert en niemand ziet, vraagt hij zich af waar hij toch zou zijn.

En hij ziet niet, dat achter elken struik, achter alle boomen, nieuwsgierige oogen zijn landing hebben waargenomen!

No. 11. — Toen Bruintje landde met zijn vliegmachien, schrokken de kleine bewoners van dat vreemde land. Ze dachten: „Wat hebben we nu aan de hand? Zoo'n lawaai hebben we nog nooit gehoord en zoo'n vogel hebben we nog nooit gezien!"

Het was het land van Kinkajoe, waar Koning Toekan regeerde. Allen, die Bruintje's landing hadden gezien, liepen naar het paleis toe, om den Koning te vertellen van den reuzenvogel, zoo noemden ze de vliegmachien.

No. 12. — Koning Toekan werd juist aangekleed. Hij was nog niet heelemaal gereed, zijn snavel moest nog worden opgepoetst, toen de Kinkajoes naar binnen liepen om hem te vertellen, wat hij toch weten moest.

„Sire", begon de dikste Kinkajoe, „er is een vreemde vogel hier geland. Hij maakte eerst verschrikkelijk lawaai, wij stonden achter de struiken aan den kant, toen daalde hij vlug en een klein Beertje sprong van zijn rug."

„Wat?" riep Koning Toekan, die heelemaal niet moedig was. „Verkeeren we soms in gevaar? Haal dadelijk mijn toovenaar!"

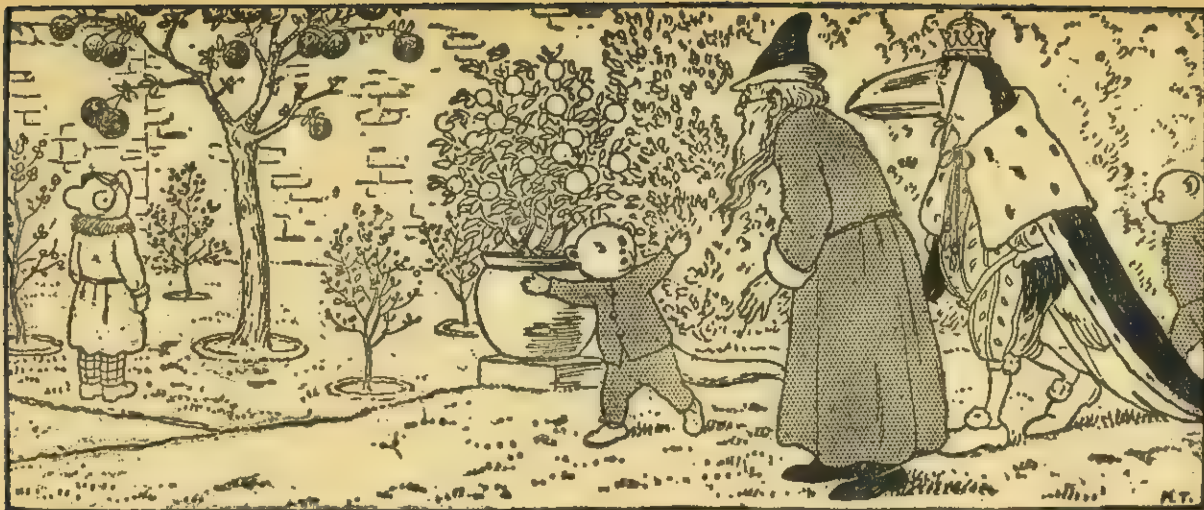
No. 13. — De toovenaar komt en de koning roept hem toe: „Heb je het al gehoord? Wat moeten we doen? Heb jij van vogels verstand?" De toovenaar leunt op zijn stok en houdt zijn punthoed in zijn hand. Hij antwoordt kalm: „Ja Sire, en ik ga er dadelijk heen. Maar ik had graag, dat u mij vergezelde, want ik ga niet graag alleen."

Dat stond den koning heelemaal niet aan, maar hij begreep, dat hij wel mee moest gaan, anders zou men denken: „De koning is bang!" Hij weet niet wat te zeggen, zijn aarzeling duurt lang. Eindelijk zegt hij: „Ach — ja — hum — het zal wel moeten. Ik, de koning, moet den vreemdeling immers begroeten. Ik moet nog even worden aangekleed, maar ik ben in eenige oogenblikken gereed. Ik kan niet gaan zonder mijn koningsmantel en mijn kroon, anders lijkt het zoo gewoon."

No. 14. — Bruintje, die heelemaal niet wist, dat iemand hem had gezien en dat hij het volkje hier angst had aangejaagd met zijn kleine vliegmachien, liep eens rond tot hij aan een hek kwam, dat openstond. Daar achter ziet hij een tuin vol boomen, planten en struiken en hij loopt er heen.

„Wat vind ik het hier lekker ruiken," zegt Bruintje. „Maar wat is dat? Wat hangt daar voor een vrucht?" Het is een gesuikerde abrikoos! Bruintje kan zijn oogen haast niet gelooven, hij kijkt er naar een lange poos. Dan loopt hij verder en wat is hij verbaasd, als hij ziet, dat alle vruchten geconfijt zijn! Zoo iets zag hij van zijn leven niet.

Er staat een boom waaraan reuzengroote vruchten groeien. Bruintje kijkt eens wat het zijn. Hij kent die vruchten niet...... het lijken wel kerstpuddingen in het klein.

No. 15. — Een kleine Kinkajoe wijst den weg. Hij zegt: „Hier moeten jullie naar toe!"

Bruintje staat nog met verbazing te kijken naar den boom met de vreemde vruchten, en hij denkt: „Wat is dat toch raar."

De Kinkajoe ziet hem staan en roept: „Kijk, dat is hij! Dáár!"

„O," zegt de koning met een diepen zucht, als hij Bruintje ziet: „Is het dat kleine beertje maar en anders niet? Daarvoor ga ik niet op de vlucht. Hij ziet er niets gevaarlijk uit. Hij heeft juist zoo'n leuken snuit. Als de vogel niet gevaarlijker is dan die kleine beer, dan maak ik me niets ongerust meer."

No. 16. — De toovenaar zegt: „Koning Toekan, wacht eens even, dan zal ik dien kleinen indringer eens een standje geven."

Maar dat vindt de koning heelemaal niet goed. Hij zegt: „Kalm een beetje, toovenaar. Maak dat beertje niet aan het schrikken. Hij doet ons geen kwaad, geloof me maar."

De toovenaar loopt toch naar Bruintje toe en roept: „Hé, wat kom jij doen in het land van Kinkajoe?"

Bruintje schrikt en keert zich om. Daar ziet hij dien raren koning en den ouden toovenaar. Hij kijkt heel even maar en dan, loopt hij weg zoo vlug hij kan.

No. 17. — Maar als hij voor het hek komt, waardoor hij binnen is gegaan, wordt dat voor zijn neus dichtgedaan.

„O," denkt Bruintje Beer, „ben ik hier nu gevangen? Wat wacht me hier nu weer?"

Hulpeloos staat Bruintje daar en hij huilt tranen met tuiten, als hij het hek voor zich ziet sluiten.

De koning en de toovenaar komen naderbij. Koning Toekan heeft medelij en vriendelijk zegt hij: „Beertje, je moet niet huilen, vertel ons maar eens, wat je hier komt doen. Waar is de groote vogel, die je hier heeft gebracht? Als je geen kwaad in den zin hebt, is het alleen maar iets goeds wat je hier wacht."

No. 18. — Bruintje kijkt den koning aan: kwaad ziet die er niet uit. Bruintje droogt de tranen van zijn snuit en zegt: „Gaat u dan even met me mee, dan zal ik u laten zien, dat het geen vogel was, die me hier bracht, maar een kleine vliegmachien."

Koning Toekan is nu vol moed en hij zegt: „Dat vind ik goed. Maar vertel ons de waarheid hoor, want houd je ons voor den gek, dan wordt je gestraft daarvoor."

Bruintje brengt Toekan en den toovenaar naar de plaats, waar hij is geland. Daar staat de vliegmachine nog rustig aan den kant. Heel voorzichtig en een beetje bang naderen ze de vliegmachien. Zooiets hebben ze in Kinkajoeland nog nooit gezien.

No. 19. — Koning Toekan vindt Bruintje een schat.

En hij zegt: „Ik ben blij dat jij hier gekomen bent, Bruintje, weet je dat? Je moet me eens laten zien hoe je vliegt in die rare machien, maar eerst gaan we eten, ik heb honger, moet je weten."

Bruintje, die na zijn vlucht door de lucht ook wel wat lust, zegt: „Ik wil graag met u dineeren, maar daarna moet ik dadelijk naar huis terugkeeren, want mijn ouders die op den uitkijk staan, sinds ik van huis ben gegaan, worden anders ongerust."

„Natuurlijk," zegt de koning, „ik wil je toch ook zien vliegen. Als het eten op is, mag je dadelijk vertrekken."

Maar de toovenaar kijkt nadenkend rond, alsof hij dat nog niet zoo vanzelfsprekend vond.

No. 20. — Al dien tijd staan moeder en vader Beer te wachten. Ze kijken naar de lucht. „Waar blijft die rakker?" zegt vader en hij zucht.

Freddie Snuit en Wim Das blijven er ook bij staan. Maar veel uren zijn er al voorbijgegaan en nog geen stip is er aan den hemel te zien: verdwenen is Bruintje in zijn vliegmachien.

No. 21. — Als Bruintje niet terugkomt, barst Moeder Beer in tranen uit. „Konden we maar iets doen," zegt Wimpie Das tot Freddie Snuit.

Moeder Beer snikt en roept: „Waarom stuurden ze mijn Bruintje toch zoo'n vliegmachien? Nu zal ik mijn lieven jongen misschien nooit meer zien!"

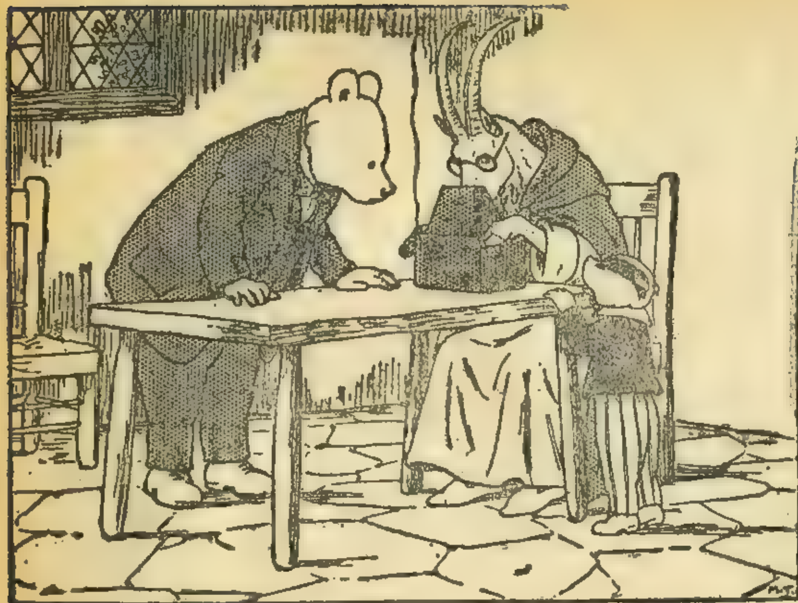
„Kom Moeder," zegt Vader Beer, die het naar vindt, dat zijn vrouw zoo treurt. „Bruintje komt weer gezond en wel terug, dat is immers al meer gebeurd. Dit loopt ook wel weer goed af, zooals altijd, maar om je gerust te stellen, ga ik even naar onze vriendin de Oude Wijze Geit.

„Ik zal haar alles vertellen en dan zal zij wel zeggen wat er moet worden gedaan. Ze heeft ons altijd met raad en daad bijgestaan."

No. 22. — Dadelijk ging Vader Beer, die zelf ook heel ongerust was, naar het huis van de Wijze Geit, in gezelschap van Wimpie Das. Freddie Snuit blijft bij Moeder Beer om haar te troosten in haar verdriet, maar heel gerust is hij zelf ook niet.

Gelukkig, ze is thuis, de Wijze Geit. Vader Beer vertelt wat er is geschied. „O," zegt ze, „is er weer wat met Bruintje aan de hand? Maar zoo heel erg is het niet. Ik denk dat ik hem gauw genoeg zal vinden; ik wed, dat hij veilig en wel ergens is geland."

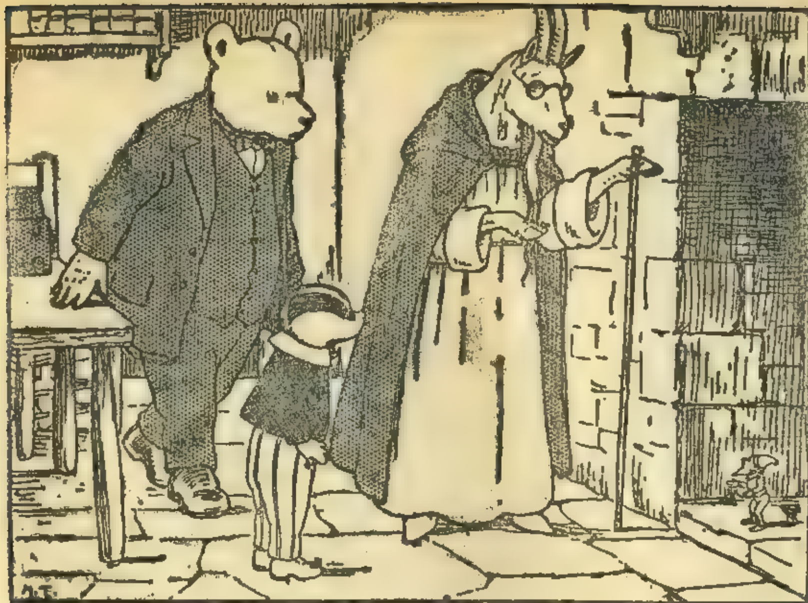

No. 23. — De Wijze Geit zegt: „Kom maar binnen, mijnheer Beer. Ik zal eens in mijn tooverdoos kijken, waar Bruintje is en of we hem kunnen bereiken."

Vader Beer en Wim staan er bij, als de Wijze Geit in de vreemde, zwarte doos zit te turen. Is het mogelijk dat ze daarin Bruintje met zijn vliegmachien kan zien?

De Wijze Geit draait aan kleine knopjes en verschuift heel zorgvuldig een plaat heen en weer, en ze mompelt: „Geduld maar, geduld maar," tot den angstigen Vader Beer.

No. 24. — Eindelijk, het lijkt Vader Beer en Wim heel lang, kijkt de Wijze Geit op en ze zegt: „Wees maar niet bang. Bruintje is veilig geland, maar ik ben bang, dat hij niet gemakkelijk terug kan komen uit dat land. Alleen kan hij den weg naar huis zeker niet vinden, daarom stuur ik hem een van mijn beste vrinden, den feeënkabouter Roodkap. Dat ventje is verbazend knap. Als die bij hem is, gaat zeker alles goed en die zorgt er wel voor, dat Bruintje zijn ouders weer gezond en wel ontmoet."

No. 25. — De Wijze Geit neemt haar stok en tikt daarmee driemaal op een gebarsten steen, die voor den haard ligt. Wat trekt Vader Beer een verbaasd gezicht, als daar door den schoorsteen heen een klein ventje naar beneden komt.

Met een heel hoog stemmetje begint het feeënkaboutertje te praten: „Lieve vriendin, wat kan ik voor u doen? Als het in mijn macht is, dan zal ik het niet laten."

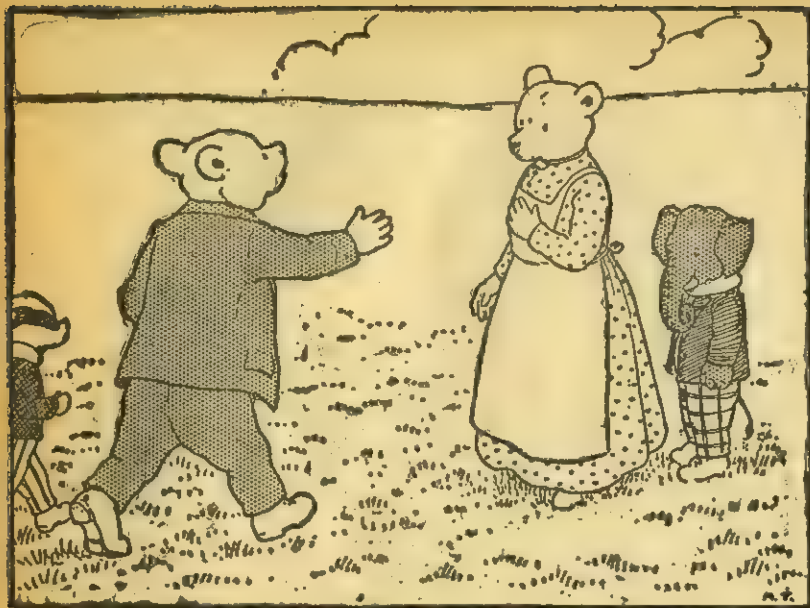
De Wijze Geit vertelt dan vlug alles wat er met Bruintje is gebeurd; dat hij met een vliegmachine is weggevlogen en dat hij niet terug is gekeerd. Dat ze hem heeft gezien door de tooverdoos in een heel vreemd land. „Wil jij naar hem toegaan, Roodkap? Jij bent zoo bij de hand. Dan zal ik je iets geven, waarop je gemakkelijk door de lucht kunt zweven."

No. 26. — De Wijze Geit haalt een steenen pijp en ze maakt vlug wat zeepsop klaar. Dan gaat ze aan het bellenblazen. Vader Beer en Wim zeggen niets, ze kijken maar...... Daar blaast de Wijze Geit een prachtige groote zeepbel, een kleine luchtballon lijkt het werkelijk wel!

„Nu vlug," beveelt de Wijze Geit, „als je gauw vertrekt, Roodkap, ben je vlug weer terug. Trouwens, het wordt hoog tijd!"

De kabouter springt op de kleurige zeepbel en roept: „Wees maar gerust. Ik breng Bruintje weer thuis gezond en wel."

No. 27. — Als de kleine kabouter is weggezweefd, loopt Vader Beer weer vlug naar zijn ongeruste vrouw terug.

„Moeder," roept hij haar al van verre toe, „maak je maar niet zoo ongerust meer, want Bruintje komt hier veilig weer. De Wijze Geit heeft in haar tooverdoos de plaats gevonden, waar Bruintje is geland en toen heeft ze dadelijk kleinen Roodkap, den kabouter, naar hem toegezonden. Bruintje is in een heel vreemd land gedaald met zijn vliegmachien, dat kon de Wijze Geit duidelijk in haar tooverdoos zien. Maar Roodkap, die kleine vent, is overal bekend en de Wijze Geit verzekert me, dat die onzen jongen netjes terughaalt."

No. 28. — Als Bruintje aan de tafel van koning Toekan lekker heeft gegeten, loopt koning Toekan met Bruintje Beer wat in den tuin heen en weer. Natuurlijk wil Bruintje zoo gauw mogelijk naar huis toe gaan, maar de koning denkt daar niet aan en hij zegt: „Bruintje, ik houd zou veel van jou, ga toch niet zoo gauw. Want als je eenmaal weg bent, Bruintje Beer, zie ik je misschien nooit weer."

No. 29. — De toovenaar vond het zoo prettig niet, toen hij zag, dat de koning, die hem tot nog toe boven alles vereerde, daar zoo gezellig met Bruintje redeneerde.

Hij roept den koning en fluistert hem in het oor: „Vertrouw dien kleinen vreemdeling maar niet te veel, hoor. Als u het m ij vraagt, dan geloof ik er niets van, dat hij den weg naar huis niet meer vinden kan. Hij werd hier heen gestuurd door vreemde lieden om ons hier te bespieden. Als u hem terug laat gaan, is het met ons en het land gedaan. Dan komt er een leger: dat neemt u gevangen en bemachtigt uw land."

„Welneen," zegt de koning, „er is niets aan de hand. Bruintje is mijn vriend."

„Zoo," zegt de toovenaar, „als ik u was, zou ik hem eerst op de proef stellen of hij dien naam verdient."

No. 30. — De koning denkt even na. Hij kon wel gelijk hebben, die toovenaar. Vooruit, dan moest het maar!

Hij roept Bruintje en zegt: „Voordat je hier vandaan gaat, kleine vriend, moet je iets voor me doen."

„Ik weet, dat je moedig bent en ik vertrouw je volkomen, maar ik heb het volgende besluit genomen: ik wil zien of je mijn vertrouwen verdient. Daarom moet je voor mij naar het dal van den Slangenkoning gaan, daar wordt een groote, prachtige parel bewaard. Wil je die voor me gaan halen? Maar denk er om het is een moeilijke tocht, want ze zijn daar niet van vreemd bezoek gediend."

„Als het moet, zal ik het doen," antwoordt Bruintje bedaard.

No. 31. — Bruintje dacht, dat hij met de vliegmachine er op uit mocht gaan, maar koning Toekan zegt: „Neen, die moet hier blijven staan. Je zou wel meteen naar huis kunnen gaan in die vliegmachien en dan zouden we jou en de parel hier nooit meer zien."

Ze vertellen Bruintje precies, wat hij moet doen en waarheen hij moet gaan. De toovenaar kijkt hem spottend aan en denkt: „Die kleine Bruintje Beer komt hier zoo gemakkelijk niet weer!"

No. 32. — Bruintje bereikt den eenzamen heuveltop. In de diepte ligt de kloof, waarin hij af moet dalen, om de kostbare parel te gaan halen.

Hij aarzelt, als hij ziet hoe steil de weg is en hoe diep... Hoort hij daar een stem? Het is net alsof iemand hem riep......

Hoor! Daar is het weer...... Bruintje luistert...... „Niet naar beneden gaan, Bruintje Beer!" roept de stem. „Wacht tot ik er ben! Het is geen werk voor jou! Wacht even, ik kom al gauw!"

No. 33. — Bruintje weet niet wat hij hoort, als dat stemmetje de stilte om hem heen verstoort. Hij kijkt om en wat hij dan ziet! Hij gelooft zijn oogen bijna niet! Een zeepbel is het en daarop zit een kleine vent, die hem toeroept: „Bruintje, ik geloof niet, dat je me kent. Ik ben Roodkap, de feeënkabouter. Je oude vriendin, de Wijze Geit, stuurt me hierheen om je te helpen. Gelukkig, ik ben nog net op tijd."

Bruintje vertelt hem dadelijk, waarom hij hier zit en wat hem is opgedragen. „Wacht maar even", zegt Roodkap, „daarom behoef je je zelf niet in die diepe kloof te wagen. Ik haal die parel voor je van beneden. Voor mij is het maar een kleinigheid, en als jij die parel aan den koning brengt, is hij al lang tevreden.

No. 34. — Het duurt niet lang of Roodkap komt teruggezweefd en Bruintje ziet dadelijk, dat hij de parel bemachtigd heeft. „Hoera!" roept Bruintje, „hoe heb je dat zoo gauw gedaan?" En hij kijkt het ventje vol bewondering aan.

„O, dat is heel gemakkelijk gegaan," zegt Roodkap vlug. „Ik sprong van mijn zeepbel, pakte de parel en omdat ik zoo klein ben, zagen ze me pas toen ik al weer op mijn zeepbel gesprongen was. Nu, toen konden ze me niet meer bereiken."

„Het is een prachtstuk," zegt Bruintje, „je moet die parel eens goed bekijken."

„Breng de parel nu maar gauw naar Koning Toekan, dan vlieg ik naar jouw vliegmachien. Het is beter dat ze me daar bij dien koning niet zien."

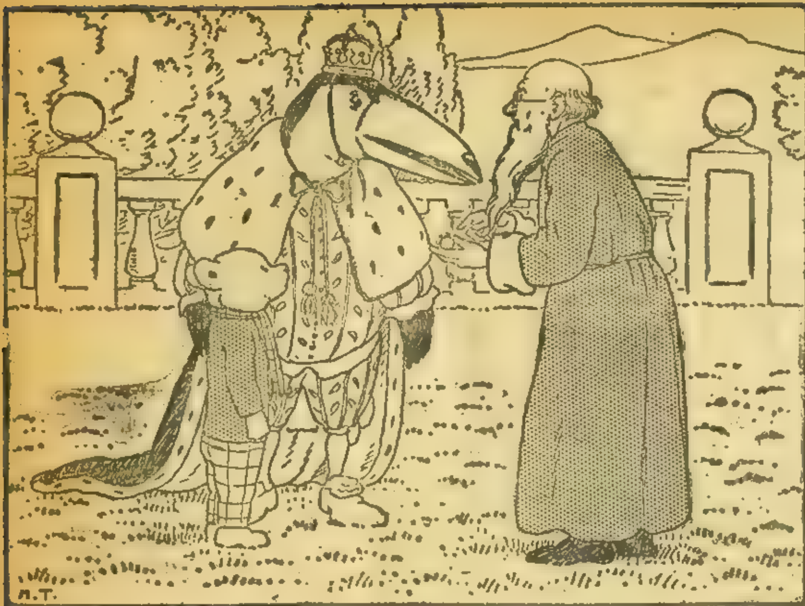
No. 35. — Regelrecht loopt Bruintje terug naar den koning. Hij is zeer blij, want nu is hij tenminste weer gauw vrij!

„Koning Toekan, ik heb de parel, wat zeg je ervan?" roept Bruintje Beer, als hij in den tuin van den koning aankomt. „Kijk, hier ben ik al weer."

„Wat?" zegt de koning, „ben je nu al terug? Nu, dat deed je ook vlug. Zie je wel," zegt hij tot den toovenaar, „zie je wel wat een baas dat Bruintje is! Om die parel voor mij te halen vreest hij geen gevaar!"

„Zoo," zegt minachtend de toovenaar, „dat was puur geluk. Natuurlijk gebruikte hij de een of andere truc."

Woedend kijkt de toovenaar als hij ziet, dat de koning Bruintje hartelijk bedankt en hem als belooning allerlei mooie dingen aanbiedt.

No. 36. — De toovenaar bekijkt de groote parel en zegt tot koning Toekan: „Als die Bruintje Beer zoo flink is, dat hij dit volbrengen kan, iets wat mislukte aan menigen grooten man, dan zal het voor hem niet moeilijk zijn, zich meester te maken van den grooten robijn, die u door een vreemdeling werd ontstolen. We weten dat die man op het Stille Eiland woont. Als Bruintje nu nog één zijn kunsten vertoont en dien robijn voor u haalt, dan kan hij naar huis toe gaan, want dan heeft hij zijn plicht gedaan."

„Ja, dat is een idee," zegt koning Toekan. „Hij heeft deze taak zoo goed volbracht, dat ik nu ook dien robijn terug verwacht."

No. 37. — De toovenaar legt Bruintje uit wat hij moet doen om dien robijn terug te krijgen. „Maar ik heb geen zin om naar het Stille Eiland te gaan," zegt Bruintje boos. „Ik heb nu al genoeg gedaan. Ik wil naar huis terug."

„Je hebt de keus," antwoordt de toovenaar vlug. „Je woonplaats zal voortaan bij koning Toekan zijn of je mag naar huis gaan, maar dan haal je eerst den robijn. Doe je dat niet, dan is het mij ook goed. Het is iets dat je zelf maar beslissen moet."

Daar tikt iemand aan het raam. Bruintje, die vlug is opgestaan, trekt het gordijn op zij...... O, wat is Bruintje blij, want daar op het kozijn zit zijn vriendje Roodkap. Hij is zóó klein, dat niemand anders dan Bruintje hem daar kan zien.

Bruintje opent het raam en zegt: „Gelukkig dat je er bent." Vlug naar binnen wipt de kleine vent.

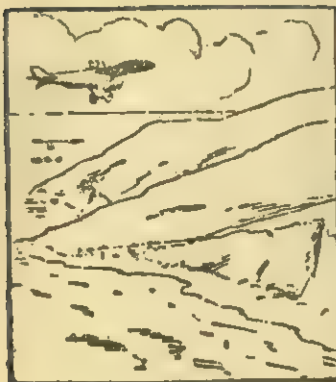
No. 38. — Bruintje vertelt zijn vriendje Roodkap dadelijk wat hij nu weer voor een taak heeft opgekregen: dat hij er op uit moet op zoek naar den grooten robijn en dat het een gevaarlijk werkje moet zijn. Want dat hij moet gaan naar een vreemd land, dat heet „het Stille Eiland".

Roodkap zegt: „Och Bruintje Beer, is het anders niet? Dat speel ik wel weer voor je klaar. Ga jij nu rustig slapen en vertrouw mij maar. Morgen vroeg, als je er op uit moet gaan, zal ik je met alles ter zijde staan."

No. 39. — Den volgenden morgen heel vroeg, trekt Bruintje zijn vliegpakje aan, want hij mag ditmaal met zijn vliegmachientje gaan. Maar eerst moet hij zijn woord er op geven, dat hij werkelijk moeite zal doen om den robijn te krijgen en dat hij niet voor altijd weg zal blijven; nu kan hij niet zoo maar naar huis toe vliegen, want heeft hij zijn woord gegeven, dan moet hij dat houden, anders zou hij den koning bedriegen. Hij krijgt een kaart van den koning, daarop staat precies aangegeven waar de woning van den vreemdeling op het Stille Eiland ligt.

De toovenaar denkt: „Hij vindt het toch niet!" en trekt een spottend gezicht.

No. 40. — Bruintje is dolblij als hij zoo frank en vrij weer door het luchtruim zweeft. „Wat vervelend," zegt hij, „dat die koning me telkens een taak opgeeft. Ik heb heusch zin om regelrecht naar huis te vliegen. Maar ik heb mijn woord gegeven en vader zegt altijd: „Je mag nooit iemand bedriegen."

Roodkap, die zich verstopt heeft in de vliegmachien, zoodat de koning en de toovenaar hem niet zouden zien, troost Bruintje Beer en zegt: „Och jongen, ik help je immers weer. Alles komt heusch weer goed terecht!"

No. 41. — Roodkap weet precies wat er moet worden gedaan om het Stille Eiland en de brandkast van den vreemdeling, waar de robijn in wordt bewaard, te bereiken. Wanneer ze vliegen boven een groot meer, beveelt Roodkap: „Hier dalen, Bruintje Beer."

Als Bruintje dat gehoorzaam heeft gedaan en ze beiden aan den kant van het water staan, roept de kleine kabouter bevelend: „Zwaan, zwaan, geef me den sleutel van de brandkast aan."

Bruintje weet niet wat hij ziet, want van achter het hooge riet verschijnt dadelijk een statige zwaan, die vraagt: „Wie is het, die mij dat gebiedt? Bewijs, dat je het recht daartoe hebt, anders haal ik den sleutel niet!"

No. 42. — „Ik word gezonden door de Oude Wijze Geit," antwoordt Roodkap. „Geef me den sleutel een beetje vlug, want we hebben niet veel tijd."

De zwaan zwemt naar het hooge riet. Hij buigt zijn langen hals ver in het water en even later heft hij zijn kop weer op; hij heeft den sleutel in zijn rooden bek. Fier strekt hij zijn witten nek en brengt den sleutel naar het tweetal, dat aan den oever wacht.

„Wat een reuzensleutel," zegt Roodkap, „dat had ik niet verwacht."

„Deze sleutel is van het hol," zegt de zwaan, „maar daaraan heb je nog niet veel. Je moet naar het bosch toe gaan, daar in een plas zwemt een kleine visch, die de bewaarder van den brandkastsleutel is."

No. 43. — Ze verlaten het meer en ze loopen door het groote bosch. Daar vinden ze werkelijk den grooten plas, waarover de zwaan heeft gesproken.

Roodkap blijft stilstaan en is meteen aan het roepen gegaan: „Visch! Visch! Luister eens even. Wil je me den sleutel van de brandkast geven? De zwaan heeft gezegd, dat ik naar jou toe moest gaan."

Een klein vischje steekt het kopje boven water en kijkt verbaasd in het rond. Toen hij zag wie daar stond, zei hij: „Och, och, wat een kleine vent. En dat je nu ook nog zoo'n schreeuwleelijk bent! Zeg eens even, wie beveelt mij jou dien sleutel te geven?"

No. 44. — „De Wijze Geit stuurt mij hierheen."

„Dan is het in orde," zegt de visch, „je zult geholpen worden." Het vischje verdwijnt onder het water. Bruintje en Roodkap wachten geduldig, maar dan opeens roept Bruintje Beer: „Kijk, Roodkap, daar heb je hem al weer!"

Waarlijk, het is de kleine visch, die weer boven water gekomen is. Hij houdt den sleutel in zijn bek.

„Dank je wel, hoor," zegt Roodkap dankbaar. „Vooruit, Bruintje, bewaar dezen sleutel ook maar."

No. 45. — Verder loopen ze door het stille bosch. Na een poosje ontmoeten ze een grooten vos. Die kijkt ze heel verbaasd aan en vraagt: „Waar komen jullie vandaan? En waar gaan jullie heen? Ik weet wel, dat gaat mij niets aan, maar misschien weten jullie het niet, dat je hier komt op gevaarlijk gebied. Een vreemdeling woont hier en hij duldt geen mensch om zich heen. Hij woont in een grot geheel alleen."

„Ja," zegt Roodkap, „daar moeten we juist zijn. We zijn op zoek naar zijn grooten robijn."

„O," zegt de vos en hij kijkt het tweetal bewonderend aan, „wat zijn jullie moedig. Gelukkig, jullie treffen het, want de vreemdeling is vandaag uitgegaan. Anders kwamen jullie hier nooit meer vandaan."

No. 46. — „Dat is prachtig," zegt Roodkap tot Bruintje Beer, de vreemdeling is uitgegaan. We behoeven dus geen kennis te maken met dien vreemden mijnheer."

Toch blijven ze even aarzelend staan, voor ze samen naar binnen gaan.

Een kraai huppelt voor hun voeten heen en weer en die zegt waarschuwend: „Pas op, Bruintje Beer. Ga niet naar binnen daar. Je begeeft je weer in gevaar. De vreemdeling is er nu wel niet, maar precies om twaalf uur komt hij terug en als hij jullie beiden hier ziet, dan kan je geen praatjes meer maken. Van ontvluchten is er dan geen sprake."

„Zoo," zegt de kleine Roodkap als hij dat hoort. „Bruintje, maak dan een beetje voort. Geloof maar wat ik je nu zeg: als die mijnheer om twaalf uur thuiskomt, zijn wij al weer weg."

No. 47. — Een hooge trap klimmen ze op. Daar staan ze voor een groote deur, die gesloten is. „Vooruit," zegt Roodkap, „probeer den grooten sleutel, ik denk wel, dat die past; daarmee hebben we zeker geen last."

Bruintje haalt den sleutel uit zijn zak, steekt dien in het slot en opent de deur met gemak.

Ze gaan naar binnen in het groote huis. Zóó stil is het er, dat Bruintje zegt: „Hè, was ik maar goed en wel weer thuis. We mogen wel geen geluidje hier maken; wat jammer, dat mijn schoenen zoo kraken."

Roodkap vermaant: „Bruintje houd je stil, en doe nu vlug wat je volbrengen wil."

No. 48. — Toen ze door de deur waren binnengegaan kwamen ze in een groote zaal te staan. Bruintje keek da rond en hij zag meteen, dat er in een nis op een marme een prachtig kistje stond. Dat was niet van hout, maar v glanzend goud.

„Maak het open met den kleinen sleutel," beveelt Roodkap. „Daarin zit natuurlijk de robijn. Waarvoor anders zoo'n kostbaar kistje zijn?"

Bruintje steekt den sleutel, dien hij veilig in zijn had, in het sleutelgat, draait hem om en het deksel gemakkelijk open. Daar ligt de prachtige robijn op een zilverwit satijn.

Bruintje pakt den edelsteen en steekt dien in zij denkt niet aan den sleutel meer, die in het slot nog st

No. 49. — Zoo vlug hij kan loopt Bruintje dan de zaal uit a naar buiten. Roodkap, die op zijn arm zit, begint van plezier e fluiten.

Maar daar komt de kraai hun tegemoet, die verschrikkelijk pgewonden doet. Die schreeuwt: „Gauw, maak dat je weg- omt, Bruintje Beer. De vreemdeling is daar al weer. Hij s nog maar honderd meter hier vandaan; als je vlug voort naakt kun je nog net ontvluchten gaan.

No. 50. — De vos, die c[illegible], dat de vreemdeling in aantocht is, roept I[illegible]ij hem aan ziet komen: „Bruintje, kom hier, [illegible]s. Hij is vlugger dan we dachten, teruggekome[illegible]uis, daar kunnen jullie je verbergen, tot de v[illegible]huis is binnengegaan. Dan gaan jullie zoo [illegible]r hier vandaan."

De vos wees op een he[illegible]even boven den grond in de aarde zat.

No. 51. — Net op tijd zijn Bruintje en Roodkap in het hol verdwenen, want nauwelijks zitten ze daarin verborgen of daar komt de vreemdeling aan. De vos is voor de zekerheid zijn beschermelingen achterna gegaan.

De vreemdeling, die niets vermoedt, stapt kalm het hol voorbij. Vosje kijkt naar buiten en als hij ziet dat de vreemdeling in zijn paleis verdwijnt, roept hij: „Bruintje, maak nu vlug voort, want zoodra de vreemdeling bemerkt, dat hij zijn kostbaar juweel mist uit de gouden kist, zal hij aan het zoeken gaan, wie den steen heeft meegenomen en dan wordt het moeilijker om van hier weg te komen.''

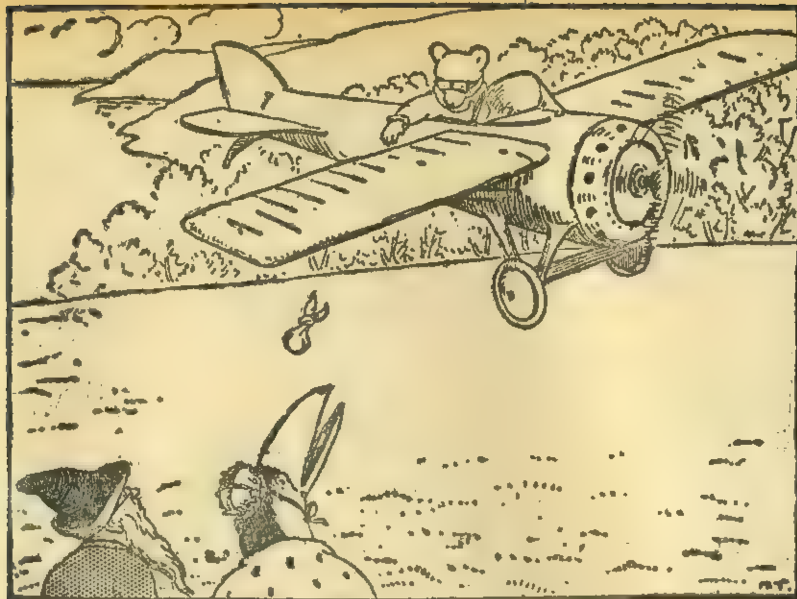

No. 52. — Vlug kruipt Bruintje Beer uit het vossenhol. Roodkap zit op zijn arm, angstig rond te kijken.

Bruintje loopt wat hij loopen kan om zijn vliegmachientje zoo vlug mogelijk te bereiken.

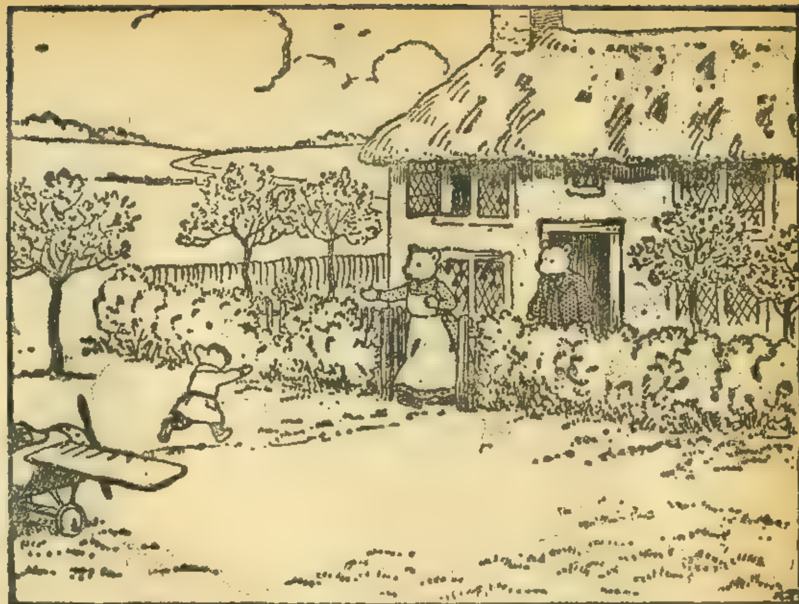
Als dat nu nog maar staat, waar hij het heeft achtergelaten op het land...... Ja hoor, het staat er nog precies zooals hij is geland.

„Vlug Bruintje, ik hoor den vreemdeling, ik hoor zijn groote stappen," zegt Roodkap. „Hij zoekt ons nu overal. Vlieg dadelijk zoo hoog je kunt en laat den moed niet zakken. Als we in de lucht aan het vliegen zijn, kan hij ons niet meer pakken."

No. 53. — Vlug stijgt de vliegmachine van Bruintje omhoog. Als ze heel hoog zijn gestegen, ziet Bruintje en ook Roodkap beneden op het land iets bewegen. Het is de vreemdeling, die nu ziet wie zijn edelsteen heeft weggenomen; nooit had hij gedacht, dat iemand het wagen zou daarvoor naar het Stille Eiland te komen.

Bruintje vliegt met Roodkap terug naar koning Toekan's land. Daar staat de koning te wachten met den toovenaar. Bruintje laat de machine zakken, en roept terwijl hij den robijn in een zakdoek gebonden naar beneden gooit: „We hebben den robijn te pakken! Hier is de steen. En ik vertrek weer meteen, want ik heb geen zin om hier te dalen, anders laat je me weer wat anders halen en dan kan ik nòg niet naar huis toe gaan."

No. 54. — De vliegmachien brengt Bruintje en Roodkap alle twee over het land en over de zee. Als ze uren achtereen hebben gevlogen, roept Bruintje opeens opgetogen: „Roodkap, kijk eens daar beneden, in dat huisje met het rieten dak, daar woon ik."

Vlug vliegt Bruintje voort en als hij bij zijn huisje daalt, hebben zijn ouders het geronk van den motor al gehoord.

„Dat is Bruintje!" roept zijn moeder, en ze holt het huisje uit. Vader volgt haar op den voet.

Bruintje komt ze al tegemoet gerend en zijn vader zegt: „O, jongen, wat zijn we blij, dat je er weer bent."

„Dat kan ik begrijpen," zegt Bruintje Beer, „maar als die kleine Roodkap me niet geholpen had, wed ik, dat ik nu nòg bij koning Toekan zat."

No. 55. — Bruintje vertelt dan, dat hij is verdwaald en dat hij in het land van koning Toekan is gedaald. Rustig staat kleine Roodkap er bij. Nu hij zijn taak zoo goed volbracht heeft, is hij ook blij.

Maar wanneer er een duif komt aangevlogen, roept Roodkap: „Zeg, wacht eens. Heb jij misschien tijd, om me even terug te brengen naar de Wijze Geit?"

De duif daalt dadelijk en Roodkap stapt op haar rug.

De duif verheft zich in de lucht. Roodkap kijkt om en roept: „Vaarwel!"

Bruintje roept terug: „Roodkap, ik dank je nog wel!"

„Wij ook," roepen Vader en Moeder Beer, „dank zij jou, hebben we ons Bruintje weer."

BRUINTJE BEER MAAKT EEN UITSTAPJE NAAR DE BERGEN

No. 1. — Bruintje en Wim Das brengen een paar dagen van hun vacantie in de bergen door. Ze hebben heel lang gereden, eerst in een autobus en daarna per spoor, en ze zijn blij als ze eindelijk in het bergenland zijn aangekomen.

Het is er wit van de sneeuw. Ze hebben dadelijk een kijkje in den omtrek genomen en ze maken nu een lange wandeling in de witte sneeuw, die onder hun zolen kraakt, tot ze opeens door een paar harde sneeuwballen worden geraakt.

No. 2. — Ze kijken verschrikt om, wie of dat toch wel doet.... en dan roept Bruintje blij: „Neen maar zeg, die is goed! Daar heb je Ko en Nijn. Wat leuk dat die ook hier zijn!"

Ko en Nijn vertellen, dat ze hier maar een paar dagen kunnen blijven, want dan moeten ze weer naar school, weer lezen en weer schrijven.

Maar Wim Das roept: „Vier dagen, dat is een lange tijd om pret te maken. Kom op, Nijn, ik zal zien wie van ons het beste dien boom kan raken!"

No. 3. — Ze beginnen dan een sneeuwgevecht. Van de heerlijke, losse sneeuw maken ze ballen en er wordt besloten, dat Bruintje en Wim de tweelingen aan moeten vallen.

Maar Ko en Nijn verdedigen zich zoo goed, dat de vijand al gauw terugtrekken moet.

Dan zegt Bruintje Beer: „Jongens, wie van een lekker hapje houdt, komt bij mij zitten aan den kant. Ik heb allerlei lekkers in mijn rieten mand."

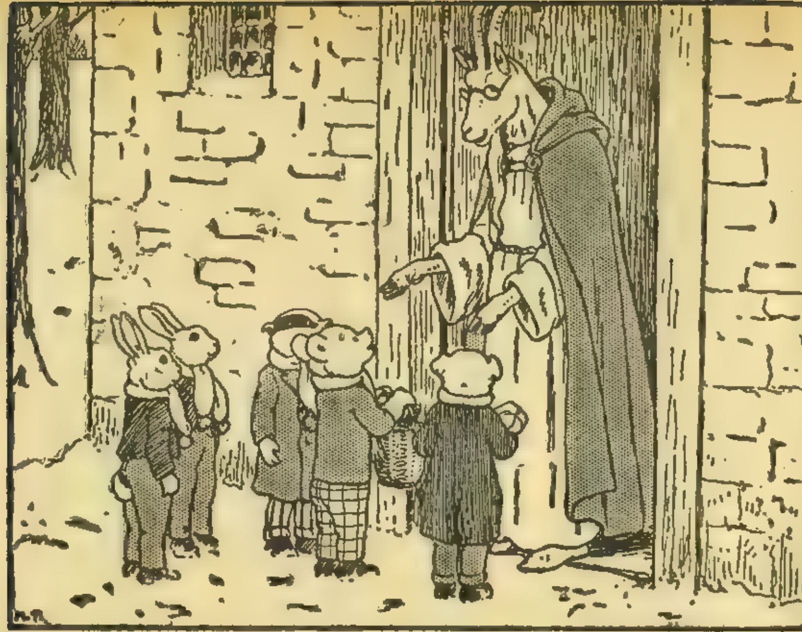
Dat laten ze zich geen tweemaal vragen. Vlug verdwijnt de inhoud in de grage magen.

„Prachtig is het toch in de bergen," zegt dan Bruintje Beer, „wij zitten hier boven in de sneeuw en daar in dat diepe dal is het het heerlijkste zomerweer."

No. 4. — Als ze de zon laag aan den hemel zien staan, zegt Bruin: „Kom jongens, het is tijd om naar huis te gaan." En als ze dan naar hun hotels terugkeeren, ontmoeten ze daar opeens Bullie Mops, die ook een paar dagen in de bergen mocht logeeren.

Dan maakt het vijftal in de volgende dagen heel veel pret; ze spelen heerlijk in de sneeuw, ze wandelen in de groene dalen, waar ze allerlei geneeskrachtige kruiden halen; want in dien prettigen tijd denken ze toch aan hun oude vriendin de Wijze Geit, die zooveel voor Bruintje heeft gedaan. En dan komt de dag, dat ze weer naar huis terug moeten gaan.

No. 5. — Ze hebben thuis allemaal veel te vertellen van wat ze deden in het bergenland, en dan neemt Bruintje de rieten mand en gaan ze met hun vijven naar het huis van de Wijze Geit. Ze vertellen van hun prettigen tijd en Bruintje Beer voert het woord: „Lieve Wijze Geit, we brengen u allerlei kruiden uit de dalen, waarmee u wel blij zult wezen.”

„En of,” zegt de Wijze Geit dankbaar, „daar kan ik weer heel veel zieken mee genezen. Ik vind het aardig, dat jullie aan mij hebt gedacht en dat jullie dit voor mij hebt meegebracht.”

Tevreden gaan de jongens weer naar school en dan begint het werken weer.

„Maar dat is ook heel prettig,” zegt Bruintje Beer.

BRUINTJE BEER EN ZIJN LIEVELINGSAAP

No. 1. — Beppo, Bruintje's lievelingsaap, met zijn ondeugende streken, woont nog altijd bij de lieve, oude vrouw, die op een dag Bruintje liet roepen, omdat ze hem even wou spreken.

„Bruintje," zei ze, „doe jij me een groot pleizier en ontferm je over mijn lievelingsdier. Je hebt het al meer gedaan en ik moet voor een dag of drie op reis nu gaan."

Dus het was maar voor een paar dagen, dat ze Bruintje de zorg voor Beppo op wou dragen.

Bruintje vond het heerlijk om Beppo bij zich te hebben en Beppo vond het fijn om bij Bruintje te zijn. Zoo waren ze alle twee tevreê.

De oude dame zei: „Neem hem meteen maar mee."

No. 2. — Met Beppo aan een touwtje loopt Bruintje Beer dan heen. Ze wuiven de oude dame goedendag en Bruintje denkt: „Als ik van vader Beppo nu maar die paar dagen in huis houden mag."

Want vader is niet erg te spreken over Beppo, den aap, met zijn ondeugende streken.

No. 3. — Bij het naar huis gaan komt Bruintje zijn moeder tegen, die boodschappen ging doen.

„O," zegt ze. „Bruintje, wat heb je nu weer gedaan? Heb je Beppo meegenomen? Je weet, dat staat vader zeker niet aan. Hoe ben jij daar nu weer toe gekomen?"

„Och, moeder, het is voor een paar dagen maar; de oude dame vroeg het mij," zegt Bruintje Beer. „Misschien weet vader het niet eens meer, dat Beppo zoo ondeugend kan zijn."

„Ga dan maar mee naar den groentewinkel van Dros, maar houd Beppo aan de lijn en laat hem alsjeblieft niet los."

No. 4. — Ze komen in de groentehal, waar Bruintje's moeder groente koopen zal. „Twee kilo aardappelen, een bloemkool en een pond tomaten," bestelt juffrouw Beer en terwijl de groentevrouw alles gaat wegen, staan ze samen wat te praten. Bruintje luistert wat ze zeggen en houdt Beppo daarom niet genoeg in de gaten. Die rakker kijkt nieuwsgierig in het rond, snuffelt aan de kool en de appelen, die in manden liggen op den grond, en springt dan op de toonbank, waar hij een kist met druiven ziet staan. Die aardige ronde dingen staan hem wel aan.

No. 5. — Dan pas ziet de groentevrouw wat er gebeurt. „O hemeltje," roept ze verschrikt, „die ondeugende aap. Hij heeft mijn mooie druiven te pakken! Dat akelige dier! Neem hem weg van hier. Toe dan, een beetje gauw! Ik denk, dat u dat ook niet prettig vinden zou," zegt ze boos tot juffrouw Beer.

Bruintje kijkt ook verschrikt als hij ziet wat Beppo heeft gedaan. „O, o," zegt Bruintje's moeder, „daar begint het al weer. Het zal mij benieuwen hoe het verder zal gaan!"

No. 6. — „Ga je weg, leelijke aap," schreeuwt de juffrouw dan. Beppo, zich van geen kwaad bewust, schrikt er van. Hij laat de druiven vallen en gaat aan den haal. Met één sprong zit hij in de uitstalkast, waar hij door de mooie perziken springt. Hij kneust ze allemaal.

„O, o," zucht juffrouw Beer, „Bruintje, had je toch maar beter op hem gepast!"

No. 7. — Beppo wordt kwaad als ze hem willen vangen en hij gooit met druiven en met bananen, die hij ziet hangen.

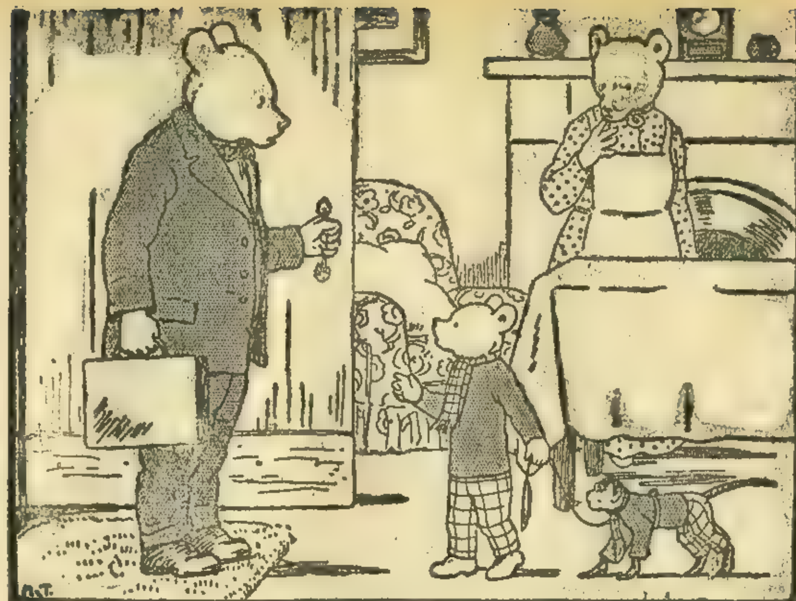
„Pak hem dan toch, Bruintje Beer," gilt de groentevrouw dan weer. Maar het gelukt Bruintje niet zoo gauw. Hij smeekt wel heel vriendelijk: „Toe Beppo, kom dan hier weer, hier bij Bruintje Beer." Maar Beppo laat hem praten, hij gooit met groene appels en roode tomaten naar de schreeuwende groentevrouw.

No. 8. — Bruintje probeert van alles om Beppo te kalmeeren, maar niets helpt. De aap gooit met appels en met peren, met alles wat hij te pakken kan krijgen. Ten slotte grijpt hij in een groote mand met vijgen en dan heeft Bruintje hem bija te pakken, maar weer glipt hij tusschen Bruintje's handen door; hij rent den winkel uit, dan holt hij over de straat, terwijl Bruintje roepend en schreeuwend achter hem gaat.

No. 9. — Eindelijk toch gelukt het Bruintje Beer den ondeugenden aap te vangen. Hij neemt hem op zijn arm, waar Beppo rustig blijft zitten; hij is moe van het rennen en hij begint nu zelf naar rust te verlangen. Zoo loopt Bruintje met hem naar zijn moeder toe, die op den hoek te wachten staat. Maar o, wat is die goede vrouw kwaad, want ze heeft alle vruchten moeten betalen, die Beppo heeft kapot gemaakt. „Voor dat geld had ik een geheele week groenten kunnen halen," zegt mevrouw Beer. „Dat gebeurt me ook niet weer."

No. 10. — Als mijnheer Beer 's middags thuiskomt, loopt Bruintje hem tegemoet. Beppo loopt achter hem aan, met een onschuldigen snoet.

„Wat is dat? Heb je dien aap hier nu weer?" vraagt met een boos gezicht mijnheer Beer. „Dat zeg ik je, Bruintje Beer, dat je hem onmiddellijk terug brengen moet, zoodra hij weer leelijke streken doet."

„Och vader," zegt Bruintje, „het is maar voor een paar dagen, ik zal wel zorgen dat niemand over hem heeft te klagen."

No. 11. — Beppo gedroeg zich dien dag verder werkelijk keurig netjes; hij speelde kalm met Bruintje en 's avonds gingen ze rustig naar hun bedjes.

Den volgenden morgen al heel vroeg rammelt het klepje van de brievenbus. Bruintje weet dan, dat er post is gebracht, misschien wel de brief, waarop vader al een paar dagen wacht!

Vlug loopt hij naar de straatdeur en daar op de mat liggen twee brieven, die de brievenbesteller bezorgd had.

Maar voordat Bruintje die op kan rapen is Beppo hem vóór; die pakt één van de brieven weg en gaat er mee van door. „Hier Beppo!" roept Bruintje, „geef dien brief dadelijk hier!" Maar Beppo luistert niet, dat ondeugende dier. Met een sprongetje wipt hij door het open raam naar buiten in de straat, terwijl Bruintje even beduusd te kijken staat.

No. 12. — Als Bruintje ziet, dat Beppo er met den brief van door gaat, loopt hij hem na door de stille straat. Daar komt Wim Das. „Dat is juist van pas," denkt Bruintje vlug, „als die hem tegenhoudt, heb ik tenminste den brief terug. „Houd hem tegen," schreeuwt hij Wim dan toe, maar de aap is vlugger dan Wim Das en hij glipt onder diens handen door. Wim zegt: „Dien brief krijg je niet gemakkelijk, hoor."

No. 13. — Bruintje en Wim rennen Beppo achterna, maar hij loopt ver weg, hij springt over slooten en over een hooge heg. Tot hij eindelijk bij een beekje belandt, waar hij klimt in een boom, die daar staat aan den waterkant.

Als hij ziet, dat Bruintje en Wim ook het beekje bereiken, gooit hij den brief naar beneden en hij zit ondeugend te kijken.

„O, wat heeft die ondeugende Beppo nu weer gedaan," zegt Bruintje verdrietig en hij blijft besluiteloos staan. „Vader zal boos zijn, als die brief voor hem is. Weet je wat, ik zal zien, dat ik hem uit het water visch."

Wim houdt Bruintje bij de hand, terwijl die zich waagt vlak aan den waterkant.

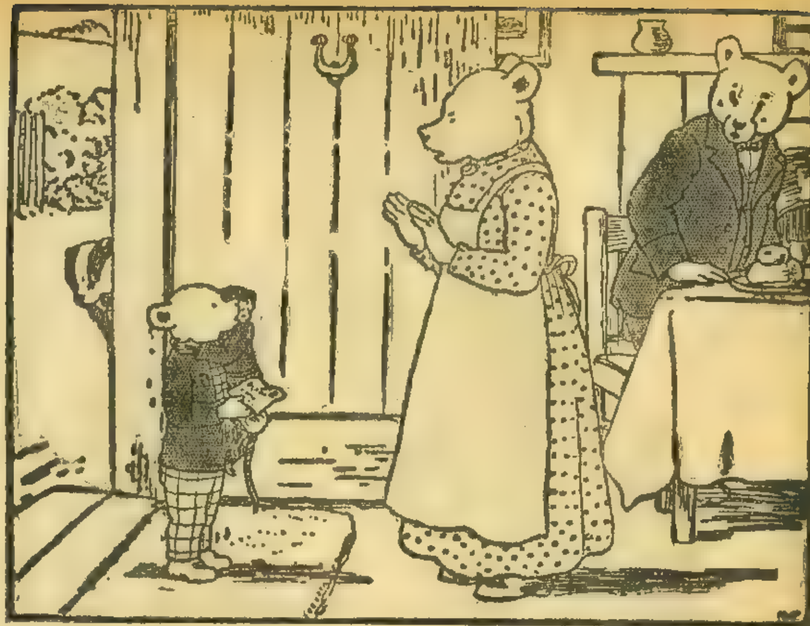
No. 14. — Bruintje zag, dat de brief geheel in het water lag. O, wat werd die brief nu nat! Hij moest hem gauw pakken. Maar Bruintje lette niet goed op en de waterkant was glad; hij reikte te ver, Wim kon hem niet houden en een oogenblik later viel hij met een plons hals-over-kop in het water. Wat gilde toen Wim Das, die verschrikkelijk geschrokken was.

No. 15. — Bruintje krabbelde met behulp van Wim Das het water uit. Toen hij veilig en wel weer aan land gekomen was, had hij gelukkig den brief weer te pakken.

Onder luid gekwetter liet Beppo zich uit den boom naar beneden zakken. Hij deed, alsof hij heel angstig was, nu hij Bruintje, zijn besten vriend, daar zoo nat zag liggen op het gras.

„Ik ben blij, dat ik den brief heb," zei Bruintje Beer. „Dat natte pak heb ik er wel voor over, dat droogt wel weer. Maar wat zal Moeder zeggen als ze me zoo ziet? Tevreden is ze dan zeker niet." Bestraffend kijkt hij Beppo aan en hij zegt: „Ondeugend dier, dat heb jij nu gedaan!"

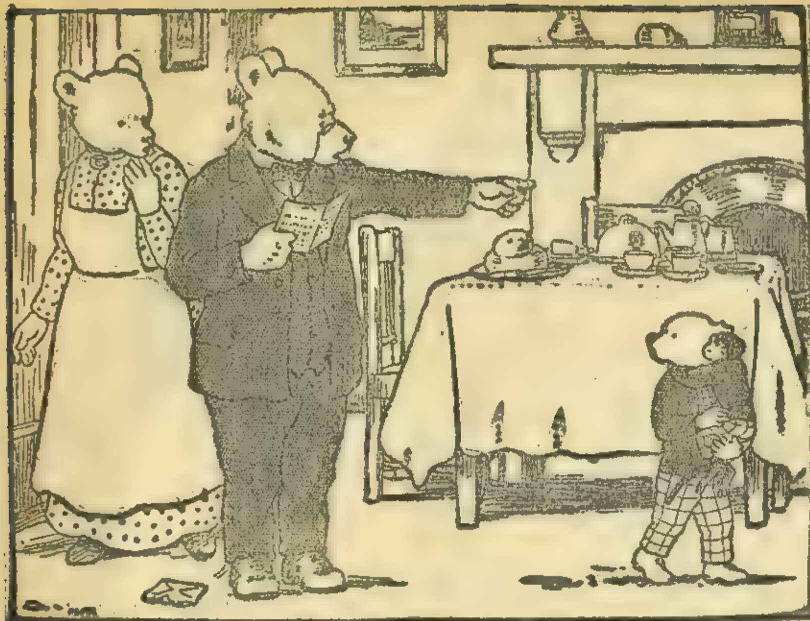

No. 16. — Zoo vlug ze kunnen loopen ze naar Bruintje's huis. Het water druipt bij straaltjes uit Bruintje's kleeren. Zijn moeder, die hem binnen laat, kijkt heel verschrikt als haar zoontje zoo druipnat voor haar staat en ze vraagt: „Wat is er nu toch weer?"

„O, Moeder, het is niet erg, hoor, maar Beppo ging er met een brief vandoor. En ik dacht, dat is zeker de gewichtige brief, dien vader verwacht."

„Maar waarom ben je dan zoo nat? Heb je een stortbad gehad?"

Toen vertelde Bruintje het geheele verhaal en zijn vader hoorde het allemaal.

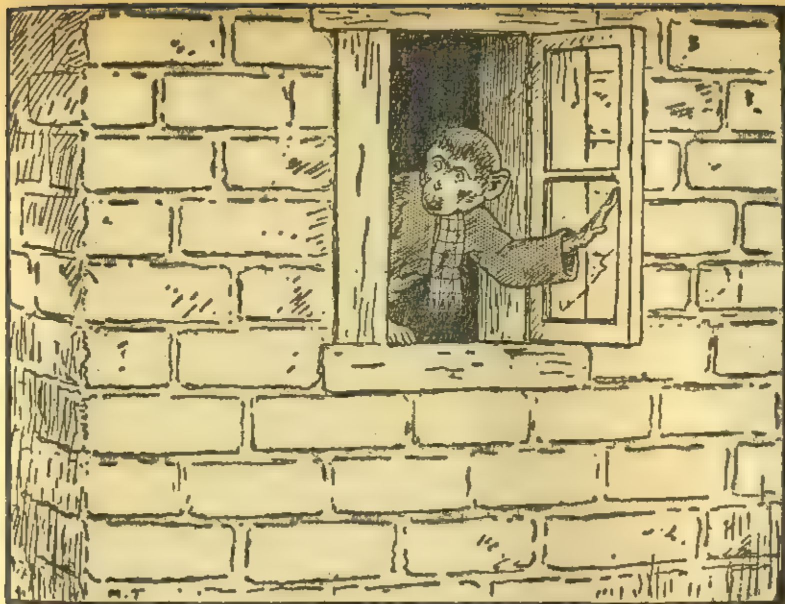
No. 17. — Mijnheer Beer krijgt eindelijk zijn brief. Als hij dien heeft gelezen, zegt hij met een boos gezicht: „Ja, dat is een zeer belangrijk bericht. Er had heel wat van afgehangen, als ik dien brief niet had ontvangen. En nu, Bruintje, doe me een pleizier, en sluit Beppo op in het kolenhok, dat lastige dier. Zijn ondeugende kuren wil ik niet meer verduren. Verkleed je dan gauw, anders vat je een leelijke kou. En doe het wat vlug, want je hebt nog niet gegeten, en het is al bijna tijd om naar school te gaan, moet je weten."

No. 18. — „Och, och," zucht Bruintje Beer. „Beppo, waarom deed je dat nu weer? Nu moet jij in dat nare hok en ik word mischien verkouden. Ik vind, dat je nu eens met al die ondeugende streken op moest houden."

Verdrietig is hij naar het kolenhok toegeloopen. Hij maakt het deurtje daarvan open: hij vindt het verschrikkelijk, dat hij Beppo daar moet achterlaten, „maar Vader is zóó boos, daarmee valt nu toch niet te praten," denkt Bruintje Beer.

Het is Beppo's eigen schuld, dat hij nu moet zitten in dat zwarte hok, dat voor de helft met kolen is gevuld.

No. 19. — Bruintje laat Beppo achter in het kolenhok en gaat dan heen. Beppo is nu toch wel wat bang in dat donkere hok, zoo alleen. Hij kijkt eens rond en wat ziet hij daar? Heel hoog in den muur is een raampje, zoowaar!

Vlug klimt hij en klimt hij tot hij boven op de kolen staat en dan gaat hij aan het duwen en aan het trekken, tot het venster open gaat.

Hij kijkt eens naar buiten; roetzwart is zijn snuit. Hij denkt: „Ziezoo, het is wel hoog, maar ik kom hier gemakkelijk uit."

No. 20. — Wanneer Beppo daar voor het raampje te kijken staat, hoort hij voetstappen; hij weet, dat is Bruintje's moeder, die de wasch ophangen gaat.

Beppo, die bang is, dat ze hem weer zal pakken en hem dan weer in het donkere hok zal sluiten, wipt met één sprong naar buiten. Hij komt terecht in den tuin van de buren. En die rakker denkt: „Eer ze me nu weer hebben, zal wel een poosje duren!"

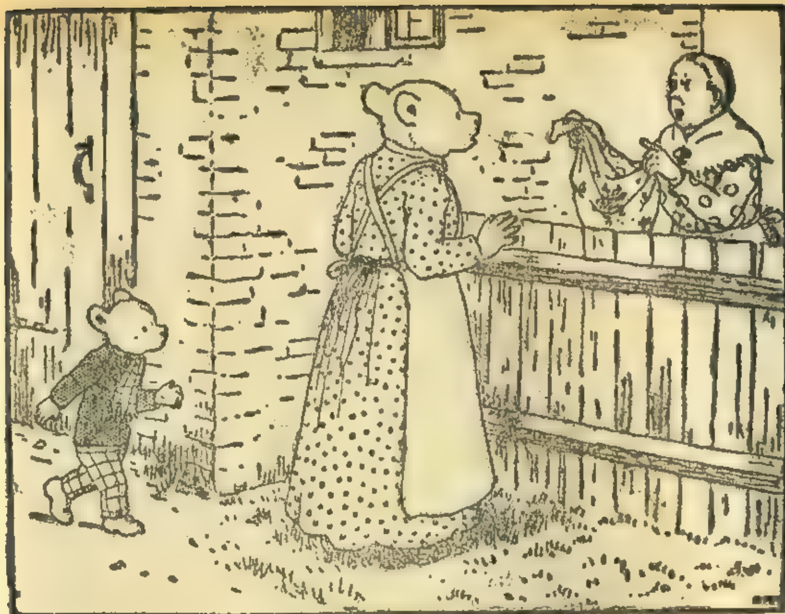
No. 21. — Maar als hij eenmaal in den tuin van de buurvrouw is aangeland, dan valt het ook niet mee. Want daar vlak voor hem staat de buurvrouw en naast haar staat een groote mand. Daarin ligt de schoone wasch, die hangt ze aan de lijn. Beppo kijkt treurig en denkt „Je moet maar ongelukkig zijn."

Als die buurvrouw hem ziet, dan ontkomt hij zeker niet. Ze kent Beppo veel te goed en ze weet, dat, wanneer hij zoo vrij rond loopt, hij allemaal ondeugende streken doet. Ze brengt hem dan zeker dadelijk naar Bruintje terug...... Beppo begrijpt dat wel en hij verbergt zich daarom in de mand, heel vlug.

No. 22. — Beppo, die onder het waschgoed zit verborgen, schrikt geweldig als de vrouw onverwacht de mand oppakt, omdat ze nu voor het eten moet gaan zorgen. De aap springt van schrik uit de mand en de vrouw, die daar opeens dat bruine dier ziet, begint te schreeuwen en daar vallen de mand en de wasch met een plof op het gras.

Beppo gaat er meteen vandoor. Hij denkt: „Ik voel me hier ook al niet veilig, hoor."

No. 23. — Moeder Beer hoort haar buurvrouw schreeuwen en ze loopt vlug naar het hek om te kijken wat er is gebeurd. Woedend kijkt de buurvrouw haar aan en ze roept: „Kijk eens, dat heeft die leelijke aap van jullie gedaan. Mijn schoone wasch is heelemaal besmeurd!"

„O, het spijt me verschrikkelijk," zegt mevrouw Beer, „ik vind het heel erg naar voor u, maar waar is Beppo nu?"

Bruintje, die juist uit school komt heeft de laatste woorden van zijn moeder gehoord en hij vraagt verstoord: „Is Beppo weg? Heb ik goed gehoord? Welken kant ging hij op, mevrouw?"

„Wat kan mij dat schelen," is het onvriendelijke antwoord van de booze vrouw. „Dat nare dier heeft mijn schoone wasch bedorven. Ik begrijp niet, dat jelui daar niet beter voor zorgen. Nu kan ik weer opnieuw aan het wasschen gaan, morgen."

No. 24. — Bruintje Beer gaat er dadelijk op uit en hij zoekt Beppo overal. „Ik ben benieuwd of ik hem vinden zal," denkt Bruintje, „want hij kan zich zoo goed verstoppen, dat slimme dier. Och, had ik hem toch maar weer hier!"

Bruintje hoopt: „Misschien ontmoet ik wel iemand, die den aap heeft zien loopen, op den weg of in het land."

No. 25. — Onderweg ontmoet Bruintje de tweelingen Ko en Nijn. Die zeggen: „Wat kijkt Bruintje treurig. Wat zou er zijn?"

Bruintje vertelt: „Ik heb mijn aap verloren, hij is er vandoor gegaan. Zagen jullie hem ook ergens loopen?"

„Neen," zeggen Ko en Nijn, „maar welken kant is hij uitgegaan?"

„Och," zegt Bruintje en hij zucht eens diep, „ik weet zelf juist niet, welken kant hij uit liep. Maar ik ga nu maar gauw verder, want ik moet hem vinden." „We zullen je wel helpen," zeggen zijn trouwe vrinden.

No. 26. — Ondertusschen heeft Beppo, die al die onrust veroorzaakt, genoten van zijn vrijheid, en hij heeft zich best vermaakt.

Hij rende over de weiden, klom over heggen en in boomen, tot hij ten slotte in een boomgaard terecht is gekomen.

Daar ziet hij, dat de boomen vol zitten met rijpe, roode vruchten en Beppo, die honger heeft gekregen, klimt in een appelboom, gaat zitten op een tak, hapt gulzig in een rijpe vrucht en voelt zich best op zijn gemak.

No. 27. — Terwijl Beppo daar zoo heerlijk zit te smullen, komen Big Krulstaart en Vosje Loos voorbij.

„Kijk eens," roept Big Krulstaart en hij wijst naar boven, „daar zit de aap van Bruintje Beer! Ja, hij is het hoor, je kunt me gelooven. Zeg, we zullen hem eens plagen; dat kan hij niet verdragen en dan gooit hij appels van boven neer."

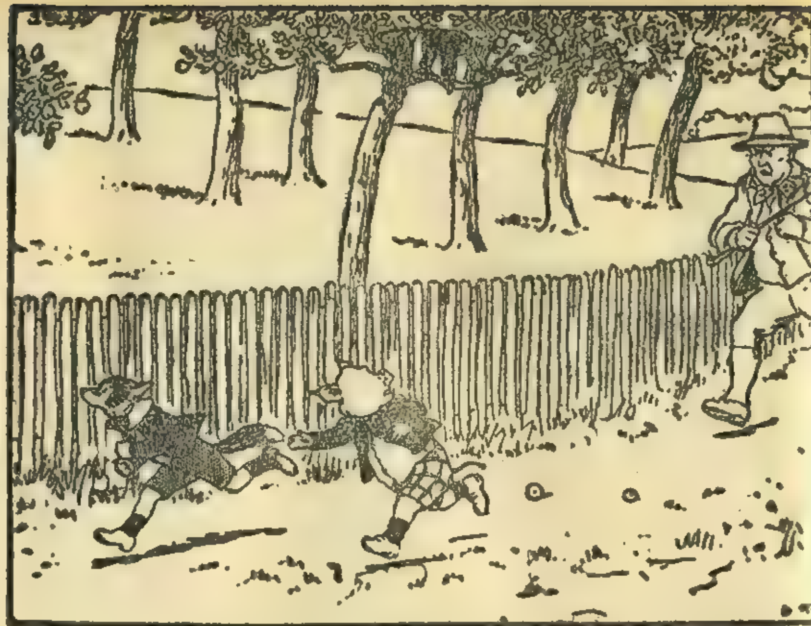
No. 28. — „Ja, dat is een goed idee," roept Vosje Loos, „dan krijgen we voldoende appels voor ons alle twee."

Vlug zoeken ze wat steentjes op, die gooien ze naar den aap. Beppo krijgt een steentje tegen zijn kop, hij wordt woedend en begint te kwebbelen en te schreeuwen en gezichten te trekkken. Vol verwachting staan Vosje en Big te wachten, die beide ondeugende heeren, of de aap zich met appels zal verweren.

No. 29. — Beppo wordt zoo kwaad als Vosje Loos en Big Krulstaart hem plagen, dat hij met al de appels die binnen zijn bereik hangen, aan het gooien gaat. Wat hadden Vosje en Krulstaart toen een pret! Daar hadden ze het nu juist op gezet; nu konden ze appels eten zooveel ze maar lustten, zonder een cent er voor te betalen. Ze haastten zich om alle appels op te rapen en ze gunden zich geen tijd om even te rusten.

Vosje zegt: „Die appels zijn veel mooier dan die ik voor moeder bij den groenteman moet halen!"

No. 30. — Zoo druk zijn ze bezig met de appels op te rapen van den grond, dat ze niet even kijken in het rond, zoodat ze ook den boer niet zien komen. Pas wanneer deze vlak bij is, zien ze hem en toen hebben ze de beenen genomen!

„Loopen, loopen!" roept Vosje Loos; „daar heb je den boer en hij kijkt zoo boos. Krijgt hij ons te pakken, dan haalt hij alle appels weer uit onze zakken en we krijgen zeker nog een pak slaag. En dat wil ik heusch niet graag!"

„Ik ook niet," zegt Big Krulstaart bang, „bleven we hier maar niet zoo lang!"

De boer schreeuwt: „Rakkers, dat zet ik jullie betaald. Zoo'n ondeugenden streek hebben ze nog nooit in mijn boomgaard uitgehaald!"

No. 31. — De man holt ze achterna. Big en Vosje loopen zoo hard ze kunnen voort, maar plof! daar struikelt dikke Big Krulstaart en valt met een plof op den grond, terwijl de booze boer vlak achter hem stond. Die pakt Big dadelijk bij zijn kraag en Krulstaart begint als een mager varken te schreeuwen en te gillen.

„Appels stelen en dan er vandoor gaan," schreeuwt de boer, „dat zou je zeker wel willen! Maar zoo gemakkelijk gaat dat niet!"

Bruintje Beer, die daar juist aankomt en die dat ziet, denkt: „Wat hebben die twee nu weer gedaan?" Maar daar opeens ziet hij Beppo en dadelijk is hij naar hem toegegaan.

No. 32. — Bruintje neemt Beppo op zijn arm en hij is blij, dat hij den aap weer heeft. Hij loopt vlug weg, terwijl hij nog juist ziet, dat de booze boer Big Krulstaart een flink pak slaag geeft. Big Krulstaart krijgt nu alle straf alleen, want die laffe Vosje Loos liep heen en liet zijn vriendje staan, en hij liet hem alleen straffen, voor wat ze samen hadden gedaan.

No. 33. — Bruintje loopt vlug naar huis met zijn teruggevonden vriend. Moeder zegt: „Zoo, heb je hem weer terug? Hij heeft eigenlijk een flink pak slaag verdiend. Waar heeft die aap nu weer gezeten? Maar kom vlug binnen, ik heb goed nieuws moet je weten. Een brief heb ik ontvangen, waarin iets heel prettigs staat. Maar we zitten met dien Beppo en nu weet ik niet of het wel gaat."

No. 34. — „O, Moes, wat is het?" vraagt nieuwsgierig Bruintje Beer.

„Welnu," zegt Moeder, „het is een brief van tante en oom Ben uit Op den Meer. Ze vragen of we een paar dagen bij ze willen komen. Maar wat doen we met Beppo?"

„Wat fijn," juicht Bruintje. „Beppo wordt natuurlijk meegenomen."

„Daar zou tante heusch niet blij om zijn."

„Tante misschien niet," zegt Bruintje, „maar Gootje vindt het zeker fijn."

„We zullen zien," zegt mevrouw Beer. „Vader moet beslissen. Maar als Vader het goed vindt, wat ik bijna niet verwacht, denk er dan om Bruintje, dat je op Beppo moet passen, dag en nacht."

No. 35. — Als mijnheer Beer hoort, dat ze uit logeeren zijn gevraagd, en dat ze alleen maar gaan kunnen als de aap mee mag, zegt hij, dat hij het er maar op waagt.

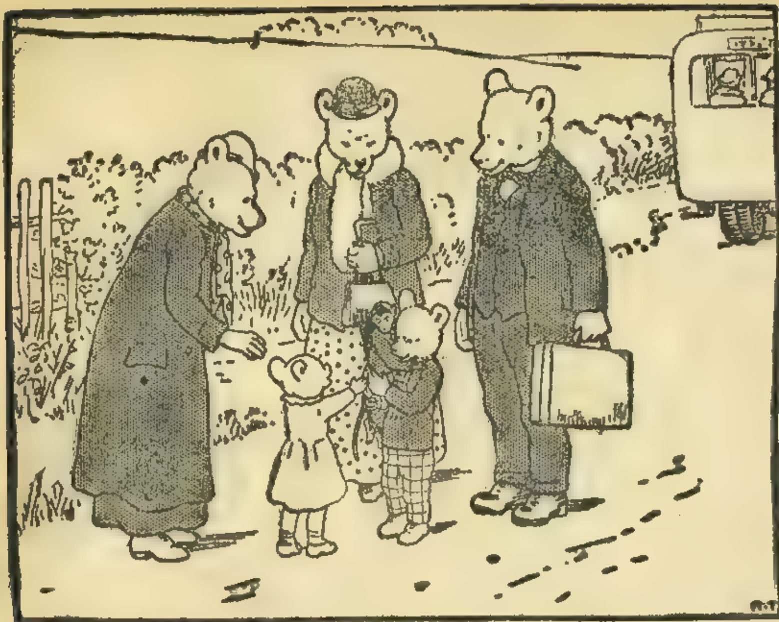
Den volgenden morgen al vroeg, stond de familie Beer op de autobus te wachten, mijnheer, mevrouw en Bruintje, die Beppo op zijn arm droeg.

Ze wachtten op de autobus, die langs de boerderij rijdt waar tante en oom wonen. Daar komt de bus al aan, en mijnheer Beer beduidt den chauffeur, dat ze mee willen gaan.

No. 36. — De autobus is bijna vol, maar er is toch nog een plaatsje voor de familie Beer. Als ze zitten, zegt Bruintje's moeder: „Hè, gelukkig is het mooi weer."

Beppo is bijzonder zoet. Hij begrijpt zeker wel, dat hij zich nu heel netjes houden moet. Bruintje houdt zijn pootje vast. Mijnheer Beer kijkt eens naar den aap en zegt: „Voorloopig hebben we geen last. Ik hoop nu maar, dat hij ons daar buiten niet met zijn ondeugende streken zal verrassen."

„Welnee," zegt mevrouw Beer, „Bruintje heeft immers beloofd, dat hij voortdurend op hem zal passen."

No. 37. — Bij de halte, waar ze uitstapten, stond tante Emma te wachten met kleine Gootje, die opgetogen was toen ze zag, wien ze daar meebrachten.

„O, Moesje," roept de kleine meid, „de aap is ook meegekomen!" en tante Emma zegt verschrikt: „Heeremetijd!"

Mevrouw Beer vertelt: „Ja, misschien ben je er niet erg op gesteld, maar we wisten ons met het dier geen raad, daarom hebben we hem meegenomen."

„Och," zegt tante Emma dan, „het dier doet toch zeker niemand kwaad, we zullen hem wel een plaatsje geven. Ik ben blij, dat jullie dáárom niet thuis bent gebleven."

No. 38. — Als ze de boerderij bereiken, staat oom Ben al naar ze uit te kijken.

„Zoo, zoo," roept hij ze hartelijk toe, „wat ben ik blij, dat jullie bent gekomen!"

Dadelijk roept Gootje: „Paps, den aap hebben ze ook meegenomen."

„Zoo, zoo," zegt oom Ben, terwijl hij zuurzoet lacht, „dat is een gast dien ik heelemaal niet had verwacht!"

Oom Ben is van dit apenbezoek niet erg gediend, want hij houdt ook niet van Bruintje's kleinen vriend.

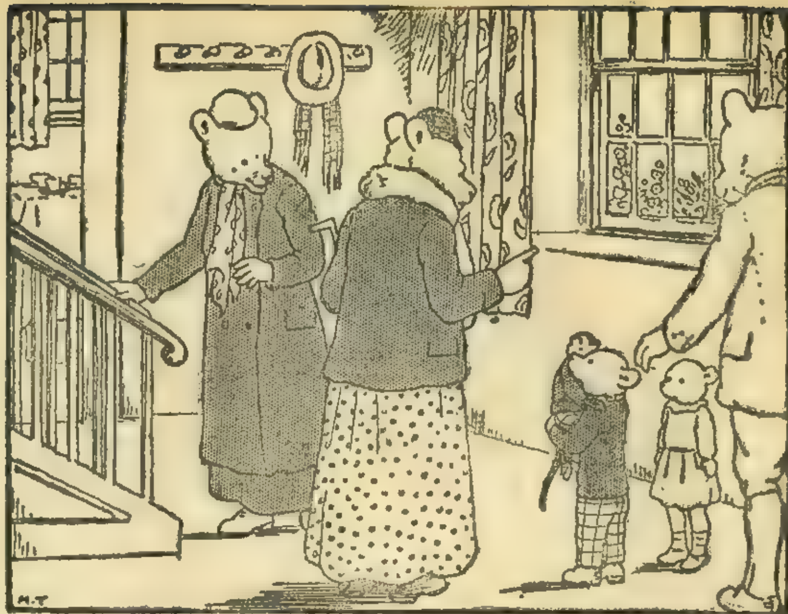
„Och," zegt mevrouw Beer, „het diertje is heusch niemand tot last, want Bruintje heeft beloofd, dat hij voortdurend op hem past."

No. 39. — Terwijl ze daar zoo staan te praten en het gezelschap daarna het erf oploopt van de boerderij, krijgt Beppo een stelletje kippen in de gaten. Onverwachts, met een ruk, springt hij van Bruintje's arm en maakt zich vrij. De ondeugende aap jaagt kwetterend de kippen achterna. Verschrikt is toen de haan met de kippen aan den haal gegaan.

„O, hemeltje," zucht mevrouw Beer, „daar heb je het al weer!"

Maar Bruintje zet het op een loopen, zulke kunsten mag Beppo hier niet verkoopen. En als hij den aap weer op zijn arm heeft, dan is het geen klein standje, dat hij den ondeugd geeft.

No. 40. — Mevrouw Beer is kwaad, omdat Bruintje niet beter op Beppo heeft gepast. „Je kent nu eenmaal zijn kuren, natuurlijk hield je hem niet goed vast," zegt ze boos. Maar tante Emma, die heel veel van Bruintje houdt, trekt zijn partij; ze vindt, dat zoo'n standje niet zoo lang moet duren.

„Och," zegt ze dan, „ik ben er zeker van, dat Bruintje in het vervolg zóó goed op Beppo zal passen, dat die geen streken meer uithalen kan."

Dan is mevrouw Beer weer tevreden. Zé gaan samen even naar haar kamer en dan komen ze gauw weer beneden.

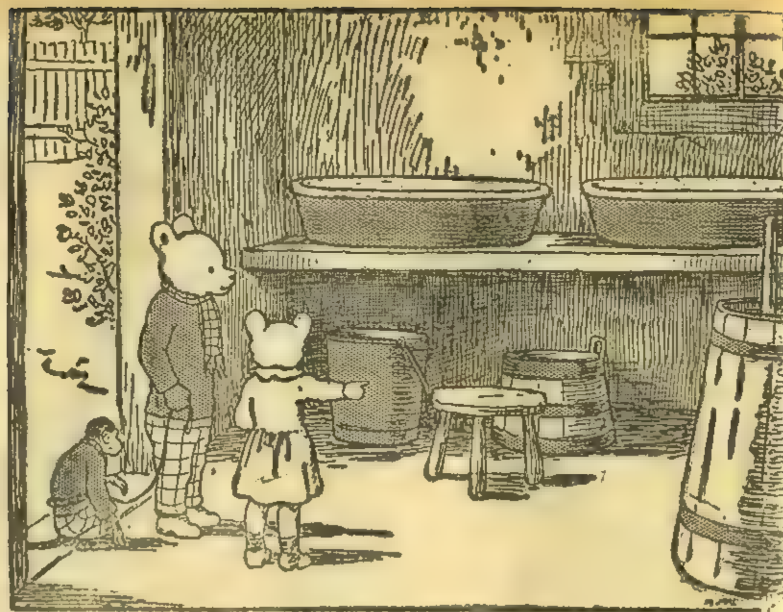
„Kom," zegt tante Emma dan, „het is tijd voor de thee. Gaan jullie allemaal naar de huiskamer mee."

No. 41. — In de gezellige huiskamer staat de thee al klaar, voor de grooten op de groote tafel en voor Gootje, Bruintje en Beppo op een tafeltje apart, zoowaar!

„Wat zitten we hier gezellig," zegt Bruintje Beer. „Beppo, je gedraagt je nu eens als een keurige jongeheer!"

Gootje speelt voor gastvrouw en als ze koekjes gaat presenteeren, zegt ze deftig: „Ik hoop, dat het mijn gasten zal smaken, en dat ze zich niet zullen geneeren."

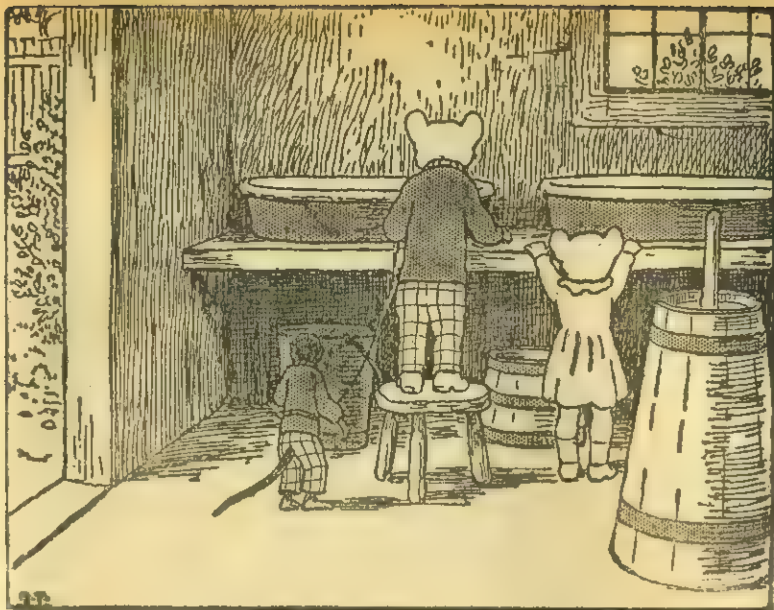

No. 42. — Als al het lekkers op is en het heeft best gesmaakt, zegt tante „Gootje, ik vind het best als je nu met je gasten wat rondkijken gaat. Laat ze alles maar zien, ook de varkens en de koeien, maar zorg dat Beppo nergens in kan knoeien."

Bruintje en Beppo vinden het prachtig in en om de boerderij. Er is heel wat te zien; een melkkamer is er ook zelfs bij.

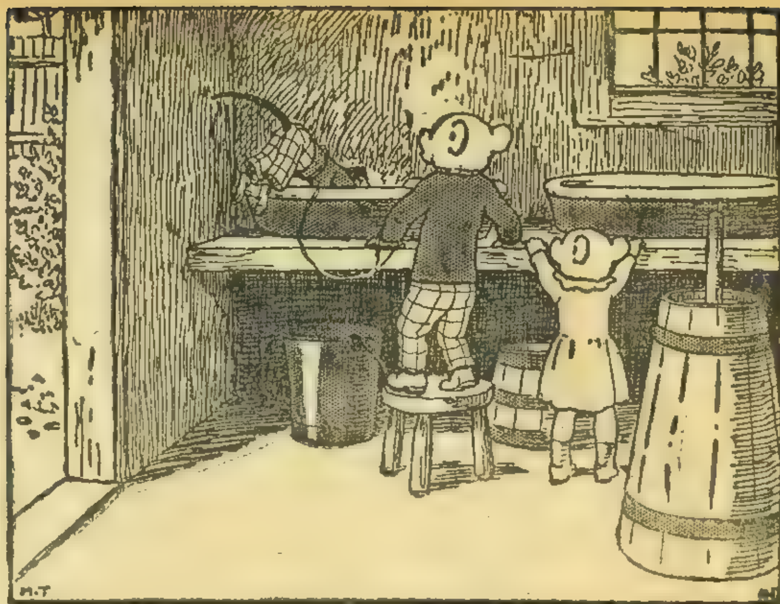
Gootje vertelt, als ze de karnton zien staan: „Daarin wordt de room gedaan en dan maken ze daar boter van."

Bruintje kijkt aandachtig rond: groote vaten en bakken vol met blanke melk staan op planken en op den grond.

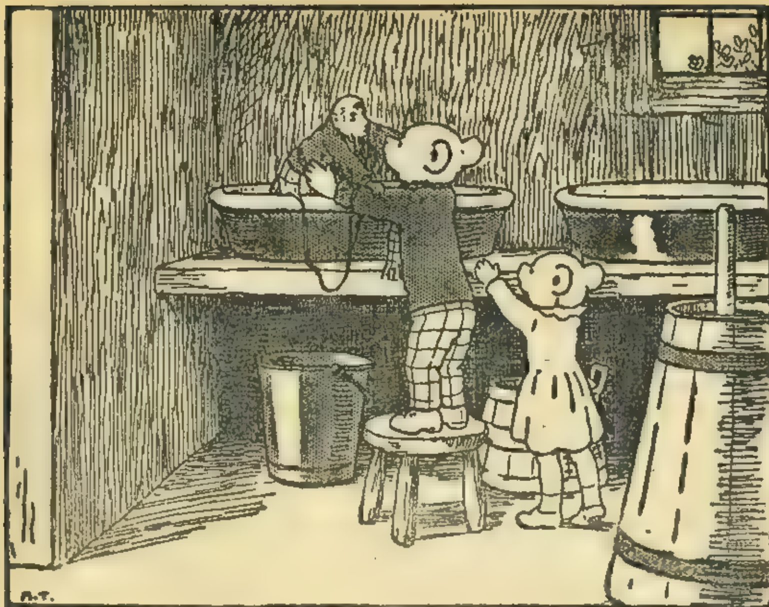

No. 43. — Bruintje is niet groot genoeg om in de bakken te kijken: daarom klimt hij op een stoel en dan bewondert hij de melk. „Hè," zegt hij, „wat is die melk prachtig, zoo frisch en koel en blank."

„Jawel," denkt Beppo, „jij staat daar boven op een bank, maar ik zie niets hier op den grond." Ontevreden kijkt de kleine aap in het rond. Hij begreep niet wat Bruintje hier nu voor moois aan vond. Of zou het iets lekkers zijn dat Bruintje daar ziet? Iets lekkers om te drinken of te eten? Dáár moet hij meer van weten.

No. 44. — Beppo, die nieuwsgierige aap, springt met één sprong omhoog. Maar dat bekomt hem slecht, want in plaats van op de tafel, komt hij in een bak met melk terecht. Met een plons valt hij midden in het koele nat, en de aap gilt: „Help, Bruintje, ik houd niet van een bad!"

No. 45. — Verschrikt staan Bruintje en Gootje te kijken als Beppo daar zoo onverwachts in de melk gaat duiken. Beppo gilt en Bruintje trekt hem vlug uit den bak en zegt boos: „Vervelende aap, hou-je gemak. Wat zal tante Emma nu wel zeggen als ze hoort wat je hebt gedaan? Ik denk dat ze zóó boos is, dat ik met jou naar huis terug moet gaan. En op mij is ze natuurlijk net zoo kwaad, alsof ik het had gedaan. En zoo'n bak melk kost heel veel geld, dat heeft oom Ben me zooeven nog verteld," zucht Bruintje Beer. „O, Beppo, waarom deed je dit nu weer?"

No. 46. — Ze loopen vlug naar huis terug. Gootje loopt vooraan; zij zal de slechte tijding wel aan haar moeder vertellen gaan. Beppo ziet er verschrikkelijk uit; de melk druipt aan alle kanten uit zijn kleeren. Hij zal in het vervolg wel voorzichtiger zijn en het nemen van zoo'n melkbad zal hij zeker niet weer probeeren.

No. 47. — Mevrouw Beer en tante Emma weten niet wat ze zien, als Beppo daar voor ze staat, geheel doorweekt en nat.

Mevrouw Beer vraagt een beetje kwaad: „Wat heb je nu weer gehad? Kijk eens hoe die aap er uitziet, en jij, Bruintje, je bent ook vuil; schaam je je niet?"

Gootje vertelt van het melkbad, dat Beppo tegen wil en dank heeft gehad, en dat Bruintje hem vlug op het droge heeft gebracht en toen aan zijn eigen kleeren niet heeft gedacht.

„Mogen we hem in de tobbe stoppen?" vraagt Gootje, „dan maken we hem schoon." Het mag. Bruintje en Gootje vinden het leuk. Beppo bevalt het niet, maar dat is zijn verdiende loon.

No. 48. — Zoodra Beppo is gewasschen en afgedroogd, wordt Bruintje onderhanden genomen. Dan moet hij naar bed en naast hem wordt de mand voor Beppo gezet.

Moeder Beer dekt ze allebei toe, en zegt: „Nu gaan jullie rustig slapen; ik wasch de kleeren. Dan kunnen jullie morgen vroeg weer netjes zijn, lastige jongeheeren. Droom lekker, Bruin. Houd jij je kalm, kleine aap. Ik denk, jullie hebben allebei wel slaap.

No. 49. — Bruintje en Beppo sliepen rustig den geheelen nacht, maar toen de dag aanbrak, werd Beppo in zijn slaap gestoord door een vreemd geluid, dat hij hoort.

Een nare lucht dringt de kamer binnen, en zonder zich lang te bezinnen, springt de aap op Bruintje's bed. Hij tikt met zijn pootje tegen Bruintje's hoofd. Maar Bruintje slaapt door. Onrustig snuffelt Beppo dan in het rond. Die rare lucht komt onder de deur vandaan, daar op den grond.

No. 50. — Weer springt Beppo op Bruintje's bed, maar het is niet gemakkelijk om Bruintje te wekken, daarom weet de aap er niets beters op, dan Bruin eens flink aan zijn ooren te trekken. Slaperig kijkt Bruintje rond.... dan ziet hij Beppo staan op den grond en hij zegt boos: „Wil je wel eens gauw in je bedje gaan. We behoeven vooreerst nog niet op te staan."

Beppo gehoorzaamt. Hij stapt weer in zijn bedje, maar hij zucht. Hij is bang, want hij wil weten wat dat toch beteekent, die rare, nare lucht.

No. 51. — Beppo was toch heelemaal niet gerust, al lag hij in zijn mand. En toen hij dikken rook onder de deur door naar binnen zag dringen, begreep hij: „Er is iets aan de hand!"

Meteen sprong hij weer op het bed van Bruintje Beer. Eerst is Bruintje kwaad, als Beppo daar weer op zijn bed voor hem staat. Maar dan dadelijk ruikt hij den rook, en dan ziet hij dien ook. Vlug springt hij uit zijn bed en zegt: „O, wat verschrikkelijk! Er is brand. Vlug, Beppo, kom mee." En dat doet de aap heel gedwee.

No. 52. — Als Bruintje de deur heeft opengemaakt en dikke rook hem tegenslaat, dan holt hij door de gang en roept heel bang: „Moeder, Vader, wakker worden! Er is brand!" Hij rent naar de slaapkamer van mijnheer en mevrouw Beer; hij gooit hard de kamerdeur open. Hij weet: er is haast bij! Ze moeten dadelijk wakker worden, om het gevaar te kunnen ontloopen.

No. 53. — Mijnheer Beer wordt dadelijk wakker als de deur zoo plotseling open gaat en hij weet niet wat hij ziet als Bruintje daar zoo angstig voor hem staat.

„Ben je niet lekker?" vraagt hij verbaasd. Maar Bruintje roept: „Brand vader! Alles staat al vol met rook. U moet opstaan, dadelijk, en moeder ook."

Mijnheer Beer is meteen zijn bed al uit. Hij roept: „Vrouw, brand. Opstaan! Gauw!"

Mevrouw Beer schrikt zich naar en zegt: „Het is toch zeker niet waar?" „Natuurlijk wel," zegt vader, „kom gauw uit je bed. Met zooiets maakt men toch geen pret!"

„O, zegt moeder verschrikt, „ó-ó-ó-ó!" Dan gaan ze de anderen wekken: tante Emma, oom Ben en kleine Go.

No. 54. — En ze waren geen oogenblik te vroeg! In optocht liepen ze de trap af: vader Beer, oom Ben en daar achter Bruintje, die Beppo droeg. Moeder Beer en tante Emma liepen achteraan, met kleine Gootje, die heel erg aan het huilen was gegaan.

Ze moesten zoo vlug mogelijk het huis verlaten, want beneden drong de rook uit alle hoeken en gaten. Toen de vrouwen en de kinderen in veiligheid waren, zijn vader Beer en oom Ben aan het zoeken gegaan, waar en waardoor de brand wel was ontstaan.

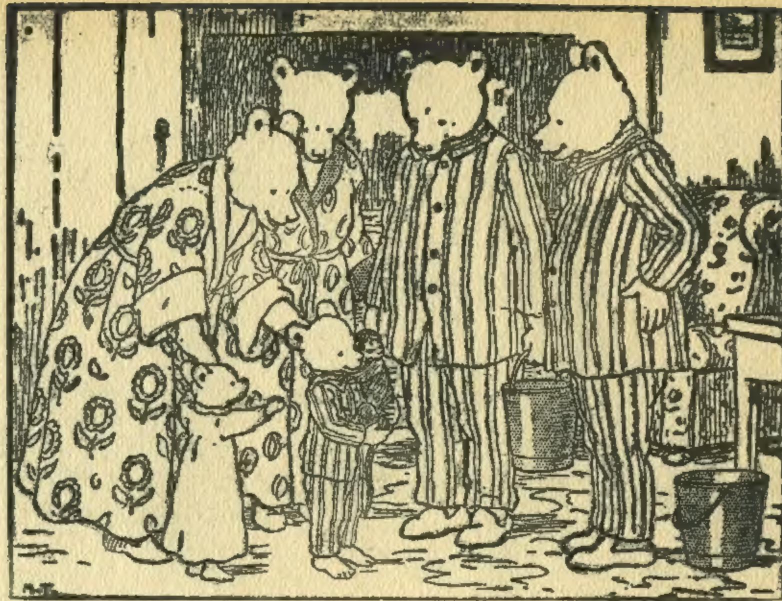

No. 55. — Als de moeders en de kinderen veilig buiten staan, zijn Oom Ben en Vader de huiskamer binnengegaan.

„O," roept Oom Ben, als hij ziet wat er is geschied, „het deurtje van de kachel is niet gesloten en een kooltje vuur is er uitgevallen. Toen vloog natuurlijk het haardkleed in brand en daarna de stoel, die daar staat aan den kant!"

Bruintje's kamer, die boven de huiskamer was gelegen, had het eerste de volle laag rook naar binnen gekregen.

Moeder Beer en tante Emma komen nu ook kijken en tante Emma roept: „Neem het tafelkleed en neem het kussen!" Oom Ben haalt emmers water, en zoo weten ze samen het vuur snel te blusschen.

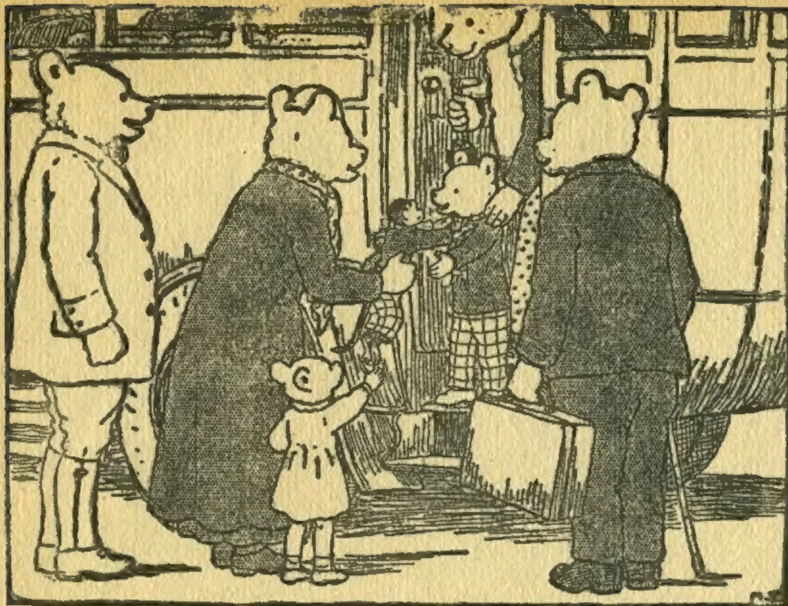

No. 56. — Toen de brand was gebluscht en voorbij het gevaar, wat werd toen die slimme Beppo geprezen!

„Dat zoo'n aap zoo moedig kan zijn. Je zoudt het niet gelooven, als je het in de krant zou lezen," zegt oom Ben. „Hij heeft ons het leven gered," zegt de vader Beer en nu heeft hij aan Beppo geen hekel meer!

Bruintje is natuurlijk heel trotsch op zijn vriend. „O, vader, nu heeft hij toch wat extra lekkers verdiend," roept hij blij. „Wat gelukkig, dat we hem hebben meegebracht, al vond u het eerst niet zoo goed. Dat hij ons zoo'n dienst zou bewijzen had u nooit gedacht. Nu ziet u, dat hij niet alleen ondeugende dingen doet."

Beppo kijkt rond; is trotsch en voelt zich een held. Hij begrijpt best, wat daar alemaal voor goeds van hem wordt verteld.

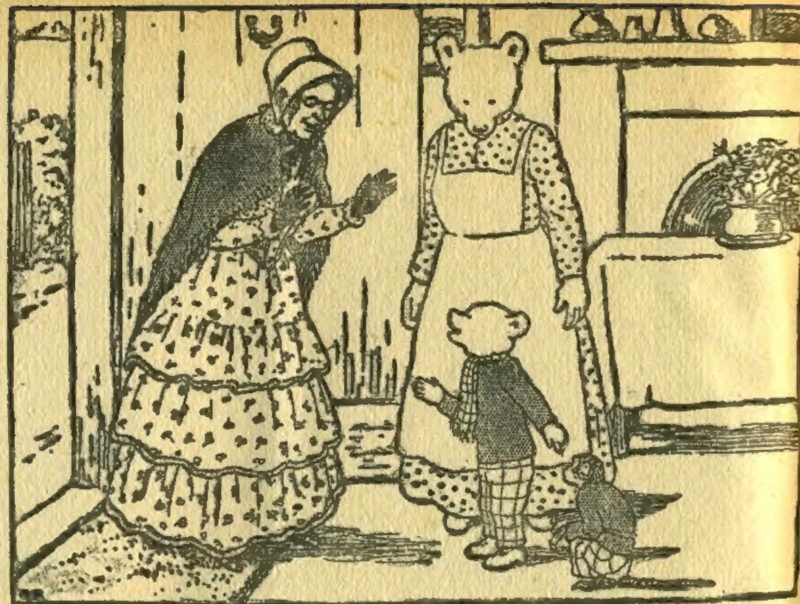
No. 57. — Den volgenden dag is het uit met de pret; de familie Beer moet weer naar huis. Ze worden door tante Emma, oom Ben en Gootje naar de autobus gebracht, die om twee uur bij de halte wordt verwacht.

Precies op tijd komt de bus er aan. Vader en moeder Beer stappen in terwijl Bruintje op de treeplank blijft staan.

„Nu, goede reis dan," zegt oom Ben, „komen jullie maar heel gauw weer."

Voorzichtig tilt tante Emma, Beppo, den kleinen held, in de armen van Bruintje Beer.

No. 58. — Eenige dagen nadat ze zijn thuisgekomen, komt de oude dame Beppo halen. „Gisteravond kwam ik in de stad," vertelt ze „en ik dacht, dat u Beppo nu wel lang genoeg tot uw last hebt gehad."

Maar dan vertelt Bruintje wat de aap voor goeds heeft ge daan: van den brand en hoe hij heeft gezorgd, dat allen bijtijd op konden staan.

„Goede Beppo," zegt de oude dame, „ik ben tevreden, da je je zoo goed hebt gedragen en dat ik me niet over je behoe te schamen."

De oude dame bedankt mevrouw Beer voor haar goede zo gen, en dan zegt ze: „Bruintje, zie ik jou dan morgen? Ik he een geschenk voor je meegebracht van de reis, maar het is zó groot, dat ik het niet dragen kon. Het is iets voor den winte op het ijs!"

Bruintje zet groote oogen op en dan vraagt hij: „Is het e slee?" „Ja hoor," zegt de oude dame, „morgen na school wacht ik op je met de thee."

WILT GIJ TEVREDEN ZIJN
KOOPT
EEN
LEWENSTEIN
M
N.V. AMSTERDAMSCHE NAAIMACHINENHANDEL
V/H A. LEWENSTEIN VIJGENDAM 12 AMSTERDAM
FILIALEN IN VELE GROOTE PLAATSEN VAN HET LAND